

ANUL LXXXI

Nr. 8

26 II-3 III

1992

BUCUREȘTI

FLACĂRA

SĂPTĂMÎNAL DE OPINIE, POLITIC, SOCIAL ȘI CULTURAL • ÎNFIINȚAT ÎN 1911

MĂRȚIȘOARE ÎN UMBRA URNELOR

pag. 2

COPIII ÎN LUPTĂ CU ȘOBOLANII

pag. 6

ICOANE FĂCĂTOARE DE MINUNI

pag. 5

● DIN CULISELE IREUDENTISMULUI UNGAR

pag. 11

● FLACĂRA BASARABIEI

pag. 10

● ECOSINERGETICA

pag. 4

CE ȘTIȚI DESPRE FANTOME?

pag. 5

O NOAPTE LA MORGĂ

pag. 6-7

Desen de AUREL Șt. ALEXANDRESCU

Cultural, științific, amuzant. O bibliotecă într-o carte. Cea mai agreabilă lectură pentru familia dumneavoastră.

CEL MAI FRUMOS
CADOU DE MĂRȚIȘOR!

DIN SUMAR:

- Un tânăr din Iași își re trăiește viețile anterioare.
- Din lumea mafiei.
- Românii în războiul din răsărit.
- Crima lui Rouletabille, roman palpitant de Gaston Leroux.

Umor, cuvinte încrucișate, sfaturi practice, horoscop, gastronomie, modă, film, teatru și tot ceea ce propune, refuză sau anticipează viața contemporană.

FLACĂRA

Almanahul

Mărțișoare în umbra urnelor

S-a întâmplat ca mărțișorul de anul acesta să fie marcat puternic de desfășurarea alegerilor locale, de disputa, de febra și de atmosfera electorală în general. Avantaj? Dezavantaj? Compensatie? Complicație? Motiv de exacerbare a nemulțumirilor? Prilej de consolare? Poate că a fost cite ceva din toate acestea, însă important este să determinăm rezultanta, direcția principală a mersului evenimentelor. În acest scop, citeva observații, pe marginea mai ales a celor mai recente întâmplări și luări de poziții referitoare la alegeri, se impun.

Mai întâi, că declinul fesenismului este puternic și de neoprit (fapt dovedit, între altele, și de împrejurarea că frontisti s-au aliat cu... vademistii). S-a răspândit și s-a întărit cu asiduitate de către oamenii Frontului, de-a lungul a doi ani de zile, ideea că în România, la începutul lui 1990, F.S.N.-ul era singura soluție, dat fiind că toți oamenii de valoare, apți de a conduce și administra, proveniți în întregime din fostele cadre ale partidului comunist, se raliaseră fesenismului. S-a dovedit însă că stăpânirea frontistă a fost falimentară, așa-numita pricepere a oamenilor din F.S.N. nu s-a vădit niciun fel de eficiență, astăzi fiind clar pentru toată lumea că „profesionalismul” de care s-a făcut atita caz n-a fost decât o lozincă electorală. Fesenismul a devenit efectiv ridicol în timpul confruntării televizate de joi dintre domnii Crin Halaicu și Cazimir Ionescu. Desenul oferit de candidatul F.S.N.-ului în locul unui program coerent de administrare a municipiului București ține și de Caragiale, dar și de teatrul absurdului. După ce-am văzut asta, nu mai e cazul să ne întrebăm, de ce Bucureștiul este unul din cele mai prost aprovizionate orașe din țară, de ce aici prețurile la alimente sunt de aproape două ori mai mari decât în provincie, de ce, în general, capitala arată ca un maidan.

În al doilea rând, e de observat că experiența dobândită de Convenția Națională întru organizarea unei opoziții unite este un mare câștig, care trebuie valorificat în continuare. Desigur, această experiență se cere îmbunătățită, îmbogățită. Este inadmisibil ca formațiuni politice componente ale Convenției, U.D.M.R.-ul de pildă, să participe pe liste comune numai acolo unde nu au singure șanse, și să se prezinte de sine stătător în locurile unde sunt sigure de câștig. Ce fel de conlucrare este aceasta? Nu-i așa că dacă ar fi făcut la fel toate celelalte componente ale Convenției, Convenția n-ar mai fi existat?

O altă chestiune ar fi impactul actualului curs al preferințelor electoratului asupra viitoarelor confruntări electorale, în primul rând asupra alegerilor parlamentare. Unii comentatori se întreabă dacă o victorie a opoziției în aceste alegeri n-ar veni prea tirziu, dacă nu cumva Occidentul, cu America în frunte, nu-i în prezent prea preocupat de ce se întâmplă în fosta U.R.S.S. pentru a mai acorda suficientă atenție configurației politice românești. Nu sunt de această părere. Se înșală amarnic cei care cred că pe eșichierul politic mondial România ocupă un loc de a doua mână. Repulsia Occidentului față de fesenism e una, iar interesul ei pentru o Românie democratică, stabilă și prosperă e alta. Marea șansă a României va fi ca la viitoarele alegeri parlamentare fesenismul să fie înfrânt. O misiune nemaipomenită de grea pentru opoziție, dar, cu acrită și tenacitate necesare, pe deplin realizabilă. Și încă ceva. Mulți feseniști de valoare se întreabă îngrijorați ce vor deveni ei într-o Românie democratică, adică într-o Românie unde actuala opoziție va deține puterea. Cred că îngrijorarea aceasta trebuie risipită. Sunt de părere că partea valoroasă din electivale feseniste este asimilabilă de către viitoarea societate democratică românească, în modul cel mai natural cu putință. Fesenismul nu este nici doctrină, nici direcție, ci o încropire întâmplătoare și interesată de tendințe diferite și de oameni cu totul diferiți. Dintre care unii deosebit de inzeștrați. Pentru aceștia din urmă, e natural să se găsească oricând un loc în România democratică pe care vrem s-o făurim.

În sfârșit, citeva cuvinte despre „prezidențiale”. Bomba a fost lansată de dl Radu Câmpeanu, cum că aceste alegeri să fie amânate, să fie ținute mai tirziu, pentru a se da naștii posibilitatea să se pronunțe asupra formei de guvernământ, prin referendum. Am susținut și eu în o mulțime de discuții acest lucru: ca să inscrii în constituție forma de guvernământ, trebuie ca mai întâi să consulți națiunea. Obiecția ce s-a adus dlui Radu Câmpeanu este că deja avem o constituție, unde scrie că România este republică. O avem, dar prevederea cu pricina a fost introdusă pe ușa din dos. Și apoi, nimic nu-i veșnic sub soare, deci nici legile, cu atât mai puțin cele cu defecte din naștere. Așadar, mărțișorul 1992 se plasează aproape cu totul în umbra urnelor. Cred însă că în sens pozitiv. Fiindcă sămânța pusă de mărțișor 1992 în viața politică a României este, după părerea mea, o sămânță bună, menită să rodească nu numai cu prilejul celorlalte confruntări electorale, ci mereu, astfel încât pe viitor mărțișorul să poată intra în deplinătatea menirii și funcțiilor lui. Un mărțișor pentru el însuși, care să nu fie umbrat de nimic.

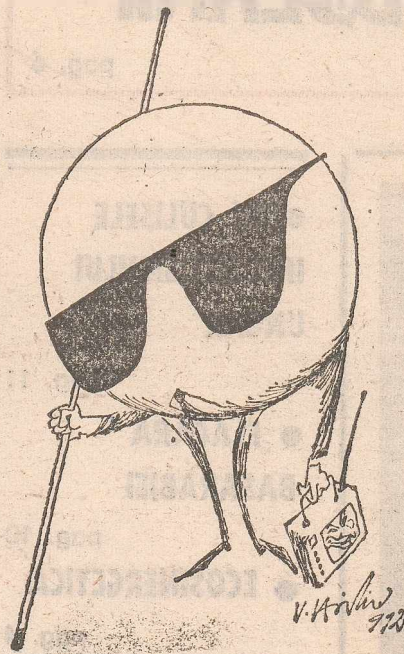
ION D. GOIA

● **O VESTE BUNĂ.** La Petrila, deși „sunt încă dificultăți mari”, producția zilnică de huiă e în creștere. Există nădejdi că, în câteva luni, ea să ajungă la nivelul celei dinainte de revoluție. Aceasta e știrea din „Adevărul”, singura care se poate chema bună într-o săptămână fără suri bune. Ca să nu mai spunem că, de fapt, producția zilnică de dinainte de revoluție la Petrila cu greu ar fi putut fi socotită în rindul producțiilor record la huiă. Calculul datător de optimism e însă altul: între o tonă de cărbune livrat și una rămasă în pământ diferența e de două tone. Cam aceeași dintre un ban dat și unul luat. ● **U VESTE PROASTĂ.** La Nădlac, vameșii au descoperit în mașina unui libanez, 19 kg. aur și 1 kg. monede rare și bijuterii fine din aur. Marfa venea din Suedia și urma să ajungă în țara de baștină a traficantului. Cu vreo zece astfel de vești proaste ne-am redresat economia! Iar dacă nu ne va fi dat să devenim plăca turnantă a comerțului mondial ilicit cu aur, ne mulțumim și cu rolul de mafie mondială a mălaiului; sau a lapteiui praf. ● **ÎN OCCIDENT,** omul care nu are datorii la bancă nu e om respectabil. Numai contul și modul în care-ți plătești ratele spun cine ești. Cu puțin noroc, intrăm în rindul datornicilor: Piața Comună a aprobat transa a doua a creditului acordat României. Rămâne de văzut cum ne vom plăti datoria. Există și datornici pe care nu-i stimmează nimeni. ● **AMORURI FATALE.** În „Totuși, iubirea” un dialog între scriitorii. Pe ultima pagină a săptăminalului citim: „Îi promitem nemernicului (n.n. Gheorghe Grigurcu) care recidivează, că vom povesti în curând cine este el, de la perioada cind se o-punea dictatorul proletariului făcând pipi în pat la școala de literatură... etc.”. Totuși, ciudații mai sînt căile iubirii! ● **CLASAMENT ABSOLUT.** „Expres magazin” publică topul „aparitiilor nepopulare” la tv în ianuarie (Ilescu, Birlădeanu, Răzvan Theodorescu, Emanuel Valeriu, Virgil Măgureanu). Performanța absolută aparține lui Virgil Măgureanu care e în top deși n-a apărut deloc la televizor! ● **DISTRIBUȚIA IDEALĂ.** Tot în „Expres magazin” cea mai simpatcă idee (lovitură de presă) la mijlocul unui februarie mohorit: „O scrisoare pierdută” în interpretarea oamenilor noștri politici. Foarte solicițati sînt Dumitrașcu, Birlădeanu, Ion I. Brătianu, Dinu Patriciu (în travesti, pentru rolul Zoe). În rolul popii Pripici, care nu apare dar despre care se vorbește, e indicat Teoctist. ● **SOLUȚIA.** Senatorul informator Dumitrașcu trimite un răvășel prefectului de Constanța, Adrian Rădulescu, unde propune, ca soluție rapidă pentru redresarea economiei naționale, construcția unui crematoriu uman pentru creștini. Mare economie la scindură, beton, pantofi și pinzică ieftină. În finalul scrisorii, profesorul de istorie Dumitrașcu scrie (conform cu fașimul din „Strict secret”): „E ora opt seara, nu sînt beat, nu sînt nebun...”. Cum pe scrisoarea, care poartă antetul Senatului, stă scris de mină „pentru analiză și măsură” ne punem întrebarea: e vorba de clăsica analiză cu beșica verde? Cît despre măsuri e vorba desigur, de măsurile croitorești ale cămășii de forță. ● **POLITETE BALKANICĂ.** Radu G. Teșos e solicițat cu citeva rinduri la numărul 500 al cotidianului „Azi”. Directorul general de la „Cuvîntul” răspunde la invitație cu un text care numai amabil nu e. În oclia aniversară a unui ziar, care de doi ani numără cele mai multe aniversări din toată presa momentului, e citat și numele lui Teșos printre salutarile pasămite cordiale care, din pricina de spațiu, n-au mai apărut. Iată cum sună în fapt „felicitările”: „De mai multe ori am fost revoltat din pricina mistificărilor grosolane apărute în ziarul „Azi”. Altfel am fost lăsat de camaleonismul opiniilor. De pildă acum, cînd îi acuzați pe mineri...”. Și așa mai departe. Cu încheierea: „Oricum, la 500 de numere se observă o schimbare. Alte condiții grafice!” ● **SERBARE.** Si la „Dimineața” e sezon de aniversări: doi ani de la apariție. „Firește, avem și acestui inamic — scrie într-o notă Mircea Ichim! — și explică de ce: „poziția noastră echi-

distanță”. Corect. O poziție mult mai echidistantă decît a ziarului „Azi”. Dovedă polemică Ilescu — Roman. Cea mai echidistantă dintre toate echidistanțele presei cu patronaj de partid. ● **BRAVO IONUȚ!** Tinărul Ionuț Popescu are frunchea să observe, într-un editorial din „Sportul românesc”, ceea ce este evident de mai mult timp și anume că Mircea Rădulescu n-are aplomb ca antrenor de națională și nici autoritate profesională. Mircea Rădulescu e autorul celei mai stranie înfringeri din toată istoria fotbalului nostru: învins acasă de echipa de amatori a S.U.A. pe care a trebuit s-o și plăim pentru asta. Spun stranie și pentru faptul că rușina a fost atît de mare încît nimeni nu a avut îndemn s-o comenteze. Ionuț Popescu spune că, de la Lucescu, Mircea Rădulescu a învățat doar cum să

O RAITĂ PRIN JUNGLA GUTENBERG

Îmbracă trench-coat-ul. ● **CÎT COSTĂ O CERERE ÎN CĂSĂTORIE?** În „Tineretul liber”, un articol disperat, cu titlul de mai sus, semnat de Romeo Neacșu. E vorba de totalul cheltuielilor minime la întemeierea unei familii. Ca în povestirea lui Cortazar „Sfaturi pentru cei care vor să urce o scară” — unde e clar că nici o scară nu poate fi urcată, atît de complicate sînt mișcările și, mai ales, coordonarea lor. Nici scara care duce la căsnicie nu poate fi urcată. Să ne conso-lăm cu faptul că, oricît de grea va fi viața, tinerii găsesc resurse pentru iubire și îngăduință în sărăcie. Iată și un motiv de speranță: Un judecător mi-a povestit că a avut numeroase

cauze de divorțuri cu mari lupte pentru împărțirea averii dar, în toată cariera sa, nu a auzit ca doi oameni să fi divorțat doar pentru că erau săraci! ● **ACCIDENT VASCULAR.** Agenția A.M. Press comunică: Domokos Geza, a suferit un grav accident vascular. Năsterea unui prunc e o bucurie, indiferent în ce familie vine pe lume; suferința unui om e o tristețe, indiferent în ce casă suferă oamenii. Mă întreb cine va fi primul dobitoc care va jubila la aflarea știrii? Mă gîndesc chiar la un premiu pentru cea mai condamabilă manifestare de satisfacție la adversarii în politică. ● **ATENȚIE LA SEFARZI!** „România Mare” publică un document

din care reiese că Gelu Voican Voiculescu e din neam de evrei sefarzi „tălat” împrejur de blacheul lui Mozes Rozen”. „România Mare” poartă război cu toată lumea. În istoria războaielor de tot felul nu se știe unul cîștigat contra tuturor. Războiul pe care Vadim îl va cîștiga cu siguranță va fi cel cu sefarzii. Mai ales că recensămîntul nu înregistrează sefarzi. ● **MICROFOANE SAU TRACTOARE?** „România liberă” deschide un lanț de anchete teribile referitoare la diligențele pentru dotarea gărzii prezidențiale cu cele mai moderne mijloace de luptă și supraveghere. Domnul Ilescu vrea să fie un președinte mult mai bine păzit decît odiosul Ceaușescu. Domnul Ilescu pare a nu remarcă amănuntul că predecesorul său a fost executat, printr-o decizie la care domnul Ilescu a fost coautor șef, chiar cu armele care trebuiau să-l păzească. Glonțul nu are conștiință. Singura soluție ca să te aperi de glonț e să ai cit mai puține gloanțe în preajmă, indiferent că sînt în depozit sau pe țeava puștii. În fine, cum aceasta nu e problema noastră, intrucît nu intenționăm să candidăm la președinție, rămîne să discutăm strict chestiunea tranșacției. Dat fiind că banii sînt ai mulțimii de înfrigați și flămînzi și că, în ciuda reacției presei, aparatul tot va fi cumpărat, reiese că singura variantă mulțumitoare ar fi să se instaleze microfoane și pe tractoare. ● **CE-I LIPSEȘTE CHELERULUI?** Din „Zig Zag” aflăm că belicosul general Cheler amenință — pentru că a mai amenințat și n-a pătît nimic — cu pedeapsa pe gazetarii care-și permit să bage de seamă că meseria sa e pregătirea militară, nu politica. Poate-i pune domnul Spiridu o tichie de mîrgăritar Chelerului să-și vadă de treaba sa și să țină pușca în rastel. Cehov notează că dacă în actul întâi al unei piese pe perete e atîrnat un pistol, în actul trei el trebuie neapărat să tragă. Numai că la noi, parcă așa era convenția, pereteii actului întâi al democrației au pe ei numai afise electorale. ● **F.S.N.-UL DA CHILOȚI.** Știrea e publicată în „Frăterul român”. E vorba de un lot de chiloti spanioli pentru copii între 0 și 4 ani, cadou pentru alegătorii încă indecși înaintea turului al doilea. O faptă frumoasă. Cu observația că tinerii între 0 și 4 ani nu au dreptul la vot. ● **CHIRURGIE PE MAT DESCHIS.** La spitalul Fundinei intestinale operate se oos cu atît de macrame. E cea mai recentă contribuție românească la tezaurul medicinei universale. Urmează, în premieră mondială, transplant de esofag cu furtun de pomperi și dezinfecții cu whisky scoțian produs în Turcia și imbuteliat în Ferentari. Există ceva mai rău decît să fii bolnav? Da, există. Să fii sănătos! ● **COMISARUL FOAMETE ACUZA.** La Craiova, garda financiară a comisariului șef Ion Foamete a corcetat finanțele ziarului local „Cuvîntul libertății” imediat ce ziarul „Cuvîntul libertății” a început să cerceteze libertățile gărzii financiare locale. Logic ar fi ca un inspector republican cu numele de Timidu să procedeze, însoțit de ajutoarele sale. Unsu și Pătutu, la cercetarea zelului lui Foamete cînd vine cazul să ancheteze financiar pe gazetari. Se știe doar ce case au primit după revoluție gazetarii, ce afaceri fac ei cu hirtia la preț ameliorat și ce lipsă duce redacția „Penetenciarului liber” de forță de muncă ieftină. ● **INCA UN PARIU CU AGRICULTURA.** Într-un interviu acordat „Românului”, primul ministru Theodor Stolojan „bănuiește” că mai e nevoie de încă „un an, doi pînă lucrurile se clarifică” în agricultură. Domnia sa crede că poate fi criticat pentru intervențiile guvernului în campania de primăvară. Inexact. Va fi criticat numai dacă guvernul intervine energic și, totuși, n-o să avem piine. Cu piinea pe masă și cu nițel vin critica degenează sportiv pînă la pragul stimei.

TUDOR OCTAVIAN

Eroi și victime ale birocrăției

Zile „fierbinti” la Primăria Municipiului București. Trecînd pe stradă, văd o coadă formată din sute de persoane. „Ce se dă?” — îndrăznesc să întreb pe unul din oameni. „Nu dom’ne, depunem bilanțurile contabile”. Deci, totii aceștia erau agenți economici veniți la primărie să depună bilanțul pe 1991. Încerc să mă lămuresc, dar cum fiecare îmi spune altceva, mă hotărîsc să apuc firul de capăt. Întru în primărie și mă înterez de unde se procură formularele. Mi se răspunde că la camera 59 sau 60, dar nu reușesc nici măcar să ajung în fața ușilor cu aceste numere. din cauza unei mulțimi agitate care abia aștepta să pătrundă. Cei mai îndrăzneți au reușit să intre și ies acum cu

nasturi lipsă, dar fericiți posesori ai unor formulare de bilanț dobîndite contra sumei de 200 lei. Odată ajunși acasă, contabilii le vor completa conștiințios și se vor reintoarce. Nu oricînd și oricum. O vor face la ora 4 dimineața pentru a se înscrie pe liste în vederea intrării cit mai grabnice la inspectori care să-i verifice. Aceștia din urmă sînt în număr insuficient și din cauza asta nervosi, nu întotdeauna competenți. Sigur, nu este la îndemîna oricui să stăpînească contabilitatea industrială, agricolă, comercială, etc. După ce ești bine puricat, trebuie să ieși în stradă și să te asezi resemnat la coada de la registratură, pentru a căpăta număr de intrare. Au trecut și 5 ore în asteptarea norocosu-

lui număr. 5 ore petrecute iarna în frig înseamnă orice, numai sănătate nu. Sau poate da, dar cîți mai găsesc resurse de călire psihico-fizică? Odată înregistrat, dosarul cu bilanțul trebuie să ajungă din nou pe biroul inspectorului care to-a verificat. Deci, altă trecere prin filtrul mulțimii, alt timp pierdut, alte speranțe moarte. Mai puteți domnilor agenți contabili? Mai rezistați, domnii inspectori ai Direcției Generale de Finanțe-Preturi din Primăria București? Poate ajută Dumnezeu și vă dă un prînzar competent, capabil să înlăture neajunsurile, să organizeze simplu și eficient uciderea birocrăției.

RADU POPA

VOTUL CA O PRADĂ

Primar n-a ajuns, a rămas, în schimb, cu mașina zgiriată

La Galați, campania electorală a avut proporțiile unui bîlc popular. La „carnaval”, pe post de candidați la funcția de primar al orașului, au participat un număr important de personaje, mai mult sau mai puțin pitorești. Cei nouăsprezece „aspiranți” au reprezentat mai multe

partide, „mari” sau „mici” de „culori” diferite (Partidul Dreptății Sociale, Mișcarea pentru Integrare Europeană, Partidul Reconstrucției Naționale, Partidul Național al Producătorilor Liberi din România, Opoziția Democratică Unită). În „parada vedetelor”, la loc de frunte s-a aflat dl Mihai Covaleov, lider sindical al marinarilor din secția Flotei maritime comerciale, cu reședința în Galați. Dinsul nu și-a publicat fotografia în presă pentru că, pare-se, cel care ar avea dreptul (singurul) să-și publice poza ar fi Dumnezeu; și acesta nu candidează (nu știm din ce motive, din păcate sau din fericiție) la funcția de primar al orașului dunărean. Măi știm că dl Covaleov (pravoslavnicul) a fost o vreme în Olanda (unde salamul cu sola se găsește foarte

greu), într-un schimb de experiență, pentru a se specializa în lupta cu morile de vînt. Ca și cum morile de Olanda ar putea semăna mai mult cu morile noastre decît seamănă brînză din Țările de Jos cu brînză băstinașă. (Cit despre vînt, ăla din Olanda miroase curat a Occident...). Cu statutul de „independent” au fost doar doi pretendenți: Gheorghe Papatraian și Mircea Cozmăciuc. Primul, personalitate importantă din firma PRODAS, este pe cît de aclamat pe atît de contestat. Trezindu-se într-o dimineață, domnia-sa a constatat că un puternic curent de aer (nesemnălat în Buletinul meteorologic al ediției ACTUALITĂȚILOR din ziua precedentă) circula fără autorizație prin cele patru cauciucuri ale autoturismului pe care-l posedă. Cineva a

mai avut grijă, în timpul nopții, să zgîrie, metodic și destoinic (dovadă că epoca picturilor rupestre nu a apus definitiv), vopsea autoturismului. În fața, pe capotă, stătea scris, limpede și pregnant, cuvîntul „primar”, bineînțeles scrijelat cu un corp dur. Ce țî-e și cu protocronismul ăsta, cum e făcut omul, vrînd-nevrînd, primar **avant la lettre**! Pînă la urmă, trebuie să menționăm că dl Papatraian nu a reușit să ajungă primar, dar a rămas cu mașina zgiriată și „pe geantă”. Într-un asemenea oraș, nici nu știu dacă i-ar mai fi ars să intre în Primărie... Un vechi proverb malgăs spune că nu toate maimuțele au fundul roz. Dovadă: „platforma” (dacă se poate numi așa) aparținînd partidului „România Mare” din localitate. Acesta se plînge că este „înjurat” mereu. Cine-or fi, ne întrebăm, cei mai mari maeștri în ale înjurilor? Se mai plînge că în ziua de 25 ianuarie, cînd organizaseră dumnealor, membrii, o „consfătuire de lucru” în sala Ateneu a Casei de Cultură, „o altă formațiune politică ce dispune de mari fonduri” și-a ținut mingul electoral în aceeași clădire. Acolo au apărut „niște fetițe cam goluțe pentru delectarea celor foarte tineri și a celorla cam senili”. Din care categorie dintre cele enumerate mai sus fac parte membrii partidului „România Mare”, nu ni se precizează, din păcate. Nu-i nimic, noi știm din care.

Rezultatele primului tur de scrutin au lăsat în cursă formațiunile Uniunea Stingli Democrate (pe primul loc, cu 33 de procente) și Convenția Democratică, avînd circa 26%, din voturile exprimate. Posturile de consilieri au fost mai generos împărțite: FSN aproximativ 8-9, PNL (care a candidat pe liste separate!) cam 4, Convenția Democratică 6, USD 3 și restul — pentru alte formațiuni politice. Pentru fotoliul de primar, Convenția Democratică a prezentat un candidat extrem de serios, dl Octavian Bologa, care nu a fost niciodată membru al defunctului PCR, conferențiar doctor inginer la Catedra de Organe de Mașini a Universității din Galați (ales, în 1990, prodecen al Facultății de Mecanică) — și care a reușit să prezinte un program destul de coerent pe care intenționează să-l aplice în cazul în care va căpăta investitura. De cealaltă parte a „baricadei”, Eugen Durbacă, din partea Uniunii Stingli Democrate (cit de democrate?), înclupat în dosarul penal nr. 5711/91, aflat pe rol la Judecătoria Galați. Motivele chemării în justiție: „delapidare cu consecințe extrem de grave, fals intelectual, uz de fals, abuz în serviciu, luare de mită, înșelăciune în paguba avutului obștesc”. Oare chiar să nu știe gălățenii ce primar își aleg?

MIHAIL GALĂȚANU

Guvernul n-are nici un sac de bani

● Interviu cu dl. Cătălin Croitoru, președintele Confederației „FIDES” ●

— Colegii dvs. de la centralele sindicale „Alfa”, „Frăția” și CNSLR au altă opinie despre modul cum se ciștigă drepturile sindicaliștilor și, în consecință, au chemat oamenii la mîning. Confederația „Fides” critică această practică. De ce?

— Noi socotim că în condițiile unei cereri aberante privind salariul minim pe economie — 24 mil lei — nu există nici un fel de argumente economice serioase pentru a o susține. Considerăm că la așa-zisele mari confederații sindicale — și care sînt departe de a fi mari — există o fantastică rupătură între lideri și marea masă sindicală. În încercarea disperată de a-și păstra pozițiile, acești lideri nu reușesc să se detașeze de un stil de muncă depășit — sindicalismul de stradă. Nu vor să accepte că negocierea este singura cale care duce la singurul act valabil — contractul. Nu credem că nu este normal ca undeva în vîrf un anumit număr de persoane să stabilească o ștachetă a salariului, care automat va duce la închiderea a zeci de întreprinderi aflate în situația de a nu putea plăti asemenea salarii. Obligate în mod artifi-

cial să plece de la un asemenea salariu minim, ele devin nerentabile.

— Condițiile actuale din România permit depășirea sindicalismului de stradă?

— Considerăm, la modul cel mai concret, că da. Am reușit, după opinia unor observatori străini, o performanță: încheierea contractului colectiv de muncă al sindicaliștilor din unitățile bugetare. Pentru așa ceva, în Occident s-a muncit ani în șir.

— Există în România o criză mai profundă decît în țările din jur?

— Nu, nu cred asta. Din contră, am senzația că trăim un proces constructiv și că deja încep să se deschidă niște perspective. Sînt puțin dezamăgit de modul cum au mers alegerile locale. Sînt încă mulți dintre noi care nu înțeleg că au în mîna lor viitorul României. Noi ne-am învățat „să se dea”, „să se bage”, cineva să hotărască în numele nostru. E ciudat și neplăcut. Fiecare dintre noi trebuie să participe la schimbarea acestui sistem, dar nu bătînd cu pumnul în masă. — Nu puțini sînt de părere

că decizia politică este hotărîtoare acum.

— O decizie politică serioasă nu se poate lua cu buzunarul gol. Mai întîi e nevoie de muncă și apoi de decizie politică. Tocmai de aceea marea privatizare este decisivă. Fără marea privatizare vom continua să țîpăm și să urlăm unii la alții fără prea mare spor.

— Ce părere aveți despre teoriile economice ale domnului Constantin Cojocaru?

— Au un substrat de teorii economice comuniste, chiar dacă îmbracă altă haină. Privatizarea e concepută de dl Cojocaru în stil populist.

— Cîți membri are confederația Fides?

— În jur de 200 000, circa 80 la sută dintre salariații bugetari.

— Aveți nemulțumiri din partea sindicatelor din teritoriu privind poziția dvs. în probleme de salarizare?

— Nu, poziția pe care o avem reflectă punctul de vedere al membrilor sindicatelor Fides. Guvernul nu are pitit undeva un sac cu bani pe care-l țîne ascuns și nu vrea să ne dea din el. (E. MIHAESCU)

Convenția Democratică a cîștigat în București

Conform datelor centralizate de LADO, candidații Convenției Democratice au cîștigat alegerile în Capitală, atît pentru postul de primar general, cît și pentru posturile de primari ai sectoarelor. Rezultatele definitive furnizate de LADO sînt următoarele:

— pentru primar general Crin Halaicu — C.D. — 54,5%

Cazimir Ionescu — F.S.N. — 45,5%

Sector 1 C.D. — 57,5%
F.S.N. 42,5%

Sector 2 C.D. — 58,6%
F.S.N. 41,4%

Sector 3 C.D. — 56,5%
F.S.N. 43,6%

Sector 4 C.D. — 55,0%
F.S.N. — 45,0%

Sector 5 C.D. — 52,0%
F.S.N. — 48,0%

Sector 6 C.D. — 56,8%
F.S.N. — 43,2%

În general, atmosfera desfășurării alegerilor a fost normală, cu înregistrarea totuși a unor nereguli semnificate de observatorii independenți. Procentul mare al absenților de la urne, mai mare decît la alegerile din primul tur (9 februarie), a fost pus de unii comentatori pe seama transmisiei în direct a Jocurilor Olimpice de iarnă la televizor și a frigului de afară, „argumente mai țări decît dorința exprimării opțiunilor electorale”.

CRONICA DE TREI MINUTE

Pe fondul încheierii alegerilor locale, Televiziunea Română ne anunță, în cadrul emisiunii „Actualități” (de noapte), că bufnita albă este pe cale de dispariție. Situația este gravă: nu va mai cînta cucuveaua într-un loc pe care-l știm cu toții. Atenție, tovarăș! ● Nimic nu e mai relevant în ceea ce privește bunul plac al actualului regim Ion Iliescu decît ultimul gest prin care este creată Prefectura de București. Dl. Doru Pană, omul FSN-ului, ajunge peste noapte prefect într-o iluzorie prefecură, asemenea unui erou dintr-un roman sud-american. El îl va chema la ordine pe primar. De unde se vede că tot Emanatul e al mai tare din parcare și că FSN-ul, ca orice partid comunist care se respectă, n-are nici pic de umor. ● Dl. Theodor Stolojan, mărturisese într-un interviu că nu are habar de ceea ce înseamnă cu adevărat contractul național de muncă. Impactul declarației este într-adevăr de nivel național: directorii întreprinderilor de stat, botezați acum altfel, nu se mai recunosc drept patroni și refuză semnarea contractului de muncă. E Mărtișor

și la aproape o lună de la înregistrarea contractului național de muncă, acesta nu e decît un petec de hîrtie. ● S-a întors și tov. Snegur de la Washington, cu aerul unui președinte de C.A.P. care a dat mina cu locatarul Casei Albe. Dl. Ion Iliescu n-a reușit nici măcar acest lucru, adică să urce dintr-un bul pe care se afla White House. La noi e încă întovărășire, aici e buba! ● Și fiindcă tot veni vorba de întîlniri diplomatice, trebuie să amintim de istorioara deschiderii Centrului Euro-Atlantic, plasat în chiar vila odiosului, pentru a intra în grațiile domnului general Manfred Woerner, ministrul nostru Adrian Năstase a vorbit în engleză. Ghidul militar din fruntea N.A.T.O. a vorbit la Conferința de presă ce a urmat în limba franceză. Ca să învețe dl. ministru Năstase ce înseamnă uzanța diplomatică și demnitatea. Că tot se revendica dumnea-lui de la Titulescu. ● Prin Senat au fost văzuți oameni grăbindu-se la cașcavalul locativ al P.C.R.-ului. Grabă de întîrziată, tortul a fost tăiat de dl. Pedro Roman care, oricum, al da-o, tot liderul național rămîne. Fără

să clipească, nici usturoi n-a mîncat, nici gura nu-i miroase. Venit la București, dl. Woerner l-a căutat pe întîlnit dintre fesenți. De ce oare? ● Se aude că prietenul nostru, dl. șef de la Unitatea Specială de Pază cu sediul la Cotroceni, unde cîntă cucuveaua (vorba străzii mai an!), va pleca în diplomație. Cineva îl pitește, și pe dl. colonel Iliescu. ● Numai Voican, senatorul, n-a vrut să plece în Senegal, avînd o ceartă anume cu Vadim Tudor Corneliu și a-micul Cazacov. ● Tot prieten de-al revistei „Flacăra” oricum am întoarce-o! ● Thomas Jansen, secretarul general al Uniunii Europene Creștin Democrat, venit în România la invitația PNȚCD, a avut întîlniri nu numai cu demo-cresștinii autohtoni, aflați în opoziție, ci și cu lideri din cele două principale biserici creștine din țara noastră. Interesant e că dl. Jansen a întins o mînă și Frontului Popular Creștin Democrat din Moldova, în timp ce, prin intermediul poetului Ioan Alexandru, Alianța Creștin Democrată, singurul partid românesc din Bucovina de Nord, a făcut cerere pentru a fi primit în forum european al democrației. ● Ciudat, generalul Woerner se întîlnește cu cine se-ntîlnește, în timp ce cuviosul om politic Jansen convorbește cu cel credincios întru Hristos. Cine să mai dea de capăt misterelor Occidentului! ● Domokos Geza a suferit un accident vascular grav. Abia o știre a unei agenții de presă independente a făcut însă ca UDMR-ul să treacă la puțin glasnost și să anunțe că dl. Geza Domokos a ieșit din spital și e bine mersi. Din spitalul Elias, se înțelege! ● Con-

flict de muncă la Televiziune. Sindicatul domnului Dumitru Iuga pune condiții dure etajului XI unde se află, suspendat între cer și pămînt, dl. Răzvan Theodoreșcu. Jod va avea loc o conciliere între Sindicatul Liber și Consiliul de administrație. Dacă nu va ieși nimic din această întîlnire, vom avea o grevă la televiziune. Situația e albastră. ● Egoismul bisericii ortodoxe basarabene, eparhie a Bisericii Ortodoxe Ruse, mai precis a combinatei Biserica Ortodoxă — KGB, creează probleme serioase unioniștilor, re-

întregiri, neamului românesc. Numai că recent s-a descoperit că mitropoliile de Chișinău și Cernăuți nu au fost desființate în 1940 și nici în 1944 decît de ocupantul sovietic și, deci, ele fac parte din Biserica Ortodoxă Română. Spr. rușinea lor, preoții de la Chișinău (în încă de Moscova, așa cum Snegur Mircea ține de propriile lui ambiții de a fi președinte peste

vreo șase județe ale României. Au și găgăuții dreptatea lor! ● Surse bine informate vorbesc despre numirea lui Bujor Sion în conducerea Centrului Euro-Atlantic. Dl. Bujor-Transdafir e fecior de suflet al Emanatei-Sale. Să dea Dumnezeu să nu fie așa dar tare ne e teamă de brutalul adevăr. ● Dacă guvernul tergiversează încă vreo două săptămîni chestiunea salariului minim de 24.300 lei, sindicatele vor cere în plus indexările cuvenite. Deci adio 24.300! ● La fel intenționează și dl. Nica Leon care nu și-a primit cei peste 500 mil lei pe care statul român l-i datorează pentru că l-a ținut în pușcărie nevinovat pe cel care a avut turelul să strige probabil, primul, în 21 decembrie, „Jos Ceaușescu!” Rău de datorie cetățeanul-stat. Dar și cînd i-o trimite dl. Nica Leon pe cap propriile organe, Garda Financiară, Poliția, niscăi amenzi, ceva serești că doar numitul domn îi are în regie proprie, atunci va vedea cetățeanul-stat ce înseamnă să nu-ți plătești datoritiile. Păi dreptate-i asta! ● Acuzăm fesenul de lipsa de imaginație. A creat peste noapte o organizație absolut independentă și nepolitică, pe care a numit-o Liga pentru Adevăr și Dreptate. Aproape LADO, deci, acreditînd peste 700 de observatori. Rușinea a murit, veți spune... ● Caracuda ● Impostură ● Mizerie ● Minciună ● Slugărnice ● Poporul geme, Majestate! Apropo, numai bătrînul rege tace, tace, ● Ungurii se răstesc la noi, iar Woerner, iarăși Woerner, generalul-călător, ne face cu ochiul. Să trăiți, dom general, am înțeles!

E. MIHAESCU

SENZATIONAL

Un dușman invizibil vă amenință sănătatea. Profesorul dr. ing. Dan Alexandru vă ajută să-l descoperiți și să-l neutralizați. Completați și expediți pe adresa redacției talonul din josul paginii.

Dușmanul sosește din interiorul pământului

Vă sculați dimineața cu senzație de oboseală, dureri de cap, amețeli? Vă treziți cu nasul înfundat? Acuzați dureri la coloana vertebrală sau în organe din cavitatea abdominală? Simțiți senzații de sufocare? Aveți contracții (creei) în timpul nopții? Aveți picioarele umflate și varice rebele? Aveți

greutăți în menținerea echilibrului, tulburări de mers? Asemenea afecțiuni sau altele mult mai grave pot deveni cronice și conduc la situații ireversibile.

Factorul nociv care poate provoca asemenea stări sosește din interiorul pământului. Ele pot fi datorate fie unor mișcări de apă undeva în adâncime, fie ca efect al proceselor termice din interiorul pământului.

Cu 30 de ani în urmă a fost descoperită existența unor radiații de natură radioactivă care străbat scoarța pământului și se aliniază sub forma unor pereți verticali de circa 20 cm grosime și care se repetă

STIMAȚI CITITORII

Despre Ecosinergetică și despre modul în care poate ea veni în sprijinul Dumneavoastră vom vorbi mai multă vreme în paginile revistei. În cadrul expunerii problematice, care constituie un tot unitar, se vor face adesea referiri la materiale publicate anterior. Dumneavoastră — după cum de asemenea veți vedea — veți avea curent nevoie, pentru uzul propriu, de date deja publicate. De aceea vă sfătuim încă de pe acum să păstrați intactă și fără discontinuități colecția revistei.

din 2—3 metri. Acești pereți invizibili apar ca o rețea (Rețeaua geobiologică a Terrei, prescurtat RGB). În numărul 7 (19 februarie) profesorul universitar dr. Dan Alexandru le-a descris pe larg. El ne oferă în continuare posibilitatea de a ne cunoaște zonele neutre sau nocive din interiorul apartamentului sau al locului de muncă. Amplasarea patului, a fotoliilor peste o zonă de încrucișare a nodurilor geopatogene (punctele de încrucișare a radiațiilor) poate conduce în timp la apariția unor maladii deosebit de grave.

Pe înțelesul și în sprijinul dumneavoastră (II)

ECOSINERGETICA

CUM STĂM CU SĂNĂTATEA

Fotografie de
ELENA GHERA

situat la poziția 3. E de dorit să-l mutați în zonă neutră. (Verificați și bolile posibile la această poziție și confrunțați-le cu eventualele simptome pe care le acuzați).

● 015. Constantin Paraschiva 58 ani. Iași. Starea generală a sănătății dvs. este de numai 43 la sută iar patul în poziție foarte nocivă pentru sănătate (poz. 2+7). Luați măsuri urgente de mutare, altfel veți putea avea probleme grele cu inima sau, pe undeva, afecțiuni acute.

● 016. Kohn Margareta 32 ani. Galați. 79 la sută starea generală a sănătății, iar patul se află la poz. 4. Trebuie mutat în poziție neutră, altfel puteți contracta vreo afecțiune din cele indicate în dreptul acestei poziții, sau alta, oricum în zona cavității toracice și abdominale.

● 017. Zaharia Marin 45 ani. București. Patul dvs. se situează într-o poziție foarte nocivă (poz. 2+7), explicată și din starea generală a sănătății. Ați stat destul în această poziție. Mutați-l.

● 018. Birză Sultana 59 ani. București. Dacă veți schimba poziția patului (care acum se situează pe poziția 4), starea generală a sănătății dvs. se va ameliora simțitor (în prezent este de numai 52 la sută).

● 019. Hențiu Cornelia 46 ani. București. Vă situați cu patul în cea mai nefavorabilă poziție posibilă (poz. 3+7). Vă veți convinge de aceasta și după ce, peste câteva numere, vom publica sintezele noastre ale relației dintre poziția patului și starea sănătății. Ați stat destul 8 ani în această poziție. Dacă o mai... lungiți, veți face cancer.

Prof. dr. DAN ALEXANDRU

● 011. Nicolae Alexandrina 45 ani. Alba Iulia. Patul (poziția) în care stați de 12 ani este foarte bun (poz. 6), iar sănătatea dumneavoastră, pe măsură (83 la sută). Încercați să nu introduceți aranjamente de mobilier care să implice și mutarea patului.

● 012. Roșu Răzvan 22 ani. Bacău. Deși sănătatea dvs. este foarte bună (88 la sută), la care desigur contribuie și tinerețea, patul, în care stați de 4 ani, este situat în poziția 2, care în principal vă cauzează astenie și dureri de cap, într-un viitor puțin să aveți probleme și cu inima. Încercați să-l deplasați lateral (dacă se poate), cu circa 50—60 cm.

● 013. Oprea Dan 29 ani. București. Patul dvs. se situează în poziția 4 după Averman, iar indicele de sănătate este de 74 la sută, destul de scăzut ca să apreciem că patul (în care dormiți de numai un an) ar fi singura explicație. Oricum, dvs. știți mai bine. Confrunțați eventualele simptome pe care le aveți cu ce este prevăzut la poz. 4 și decideți.

● 014. Dănculescu Victoria 33 ani. București. Starea de sănătate 65 la sută. Patul este

lor chimice și vitaminelor (aici putând intra și efecte ale unor stări de oboseală), fie, printre altele mai marunte, o afecțiune mai pronunțată, de care de regulă aveți deja cunoștință. Menționăm însă că acest criteriu de apreciere este global și nu cel mai semnificativ, pentru că, de exemplu, o persoană cu indicele de sănătate menționat mai sus poate fi convențional sănătoasă, dar poate să aibă și unele afecțiuni care să reflecte în adevăr proporția respectivă. Un criteriu asociat indicelui de sănătate, mult mai semnificativ, va fi descris în

cel de-al IV-lea „episod” al serialului nostru.

2. S-au mai primit taloane de la cititorii: Popian Gelu (021); Cumpănașu Florian (022); Mihuț Adela (023); Ciolacu Melania (024); Tudor Vasilica (025); Zamfirescu Georgeta (026); Gomboșanu Magda (027); Popescu Carmencita (028); Piperiu Lidia (029); Lăzăroiu Maria (030). Urmăriți răspunsurile la aceste numere de ordine, pe măsura publicării lor. Menționăm de altfel că măsurările se fac și răspunsurile se dau în ordinea primirii lor la redacție.

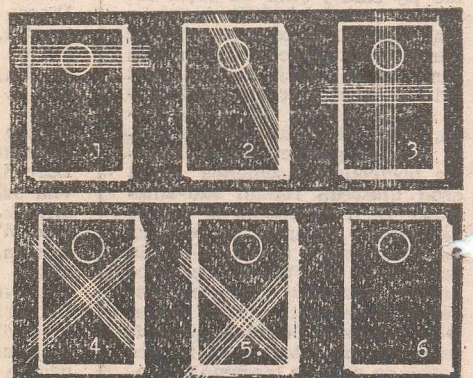
POSTA RUBRICII

1. Mai mulți cititori ne întreabă:

a. Cum se pot rezolva cazurile persoanelor care din diferite motive (prescolari, suferinzi, handicapați) nu pot completa personal taloanele? În acest caz, talonul trebuie completat obligatoriu la mașina de scris iar drept semnătură se va pune amprenta persoanei respective. Pentru a veni în sprijinul rezolvării acestor cazuri, din acest număr s-au introdus modificări atât în forma talonului cât și în explicațiile de completare.

b. Care este semnificația procentului (indicelui) de sănătate? Am dat o explicație mai largă, chiar în primul răspuns, publicat în numărul trecut. Revenim aici. Astfel, dacă starea generală a sănătății unei persoane este de... să zicem 70 la sută, înseamnă că organismul poate fi considerat sănătos în proporția menționată, iar restul de 30 la sută este atribuit unor afecțiuni fie relativ uniform repartizate, unele, poate majoritare dar încă nepercepibile, altele datorită unui dezechilibru marcant al elemente-

Averman stabilește următoarele cazuri tipice de boli: oboseală la trezire din somn, dezechilibrări, irascibilitate sporită (poz. 1); amețeli, tulburări psihice, ale auzului, dureri de cap (poz. 1 și 2); tulburări ale văzului, astenie, boala lui Basedow (poz. 2); infarct (poz. 2 și 3); afecțiuni maligne (imbolnăviri lente) la gât (poz. 3), la plămâni, stomac, vezicula biliară (poz. 3 și 4); imbolnăviri la rinichi, arterită; afecțiuni ale vezicii urinare (poz. 3); la pancreas (poz. 4); imbolnăviri ale sistemului motor al membrelor inferioare (genunchi, tălpi), ale vaselor, modificări patologice și umflarea acestora, afecțiuni ale picioarelor și paralizii lor (poz. 5). În cazul poziției 6, în care patul se află în zonă neutră.

ECOSINERGETICA ÎN SPRIJINUL SĂNĂȚĂȚII DUMNEAVOASTRĂ

TALON DE PARTICIPARE

Numele și prenumele (cu majuscule)
Data nașterii Sexul
De cit timp (ani) patul în care dormiți se află în același loc
Semnătura sau amprenta

Talonul se va trimite prin poștă pe adresa redacției, cu mențiunea: „Pentru rubrica ECOSINERGETICA”.

Important: nu trimiteți talonul completat la mașină; talonul trebuie scris în mod obligatoriu de către persoana în cauză.

Talonul se completează strict de către persoana interesată. Rugăm scrieți numele și prenumele cu majuscule. În cazul în care persoana, din diferite motive, nu poate completa singură talonul, toate datele se vor bate la mașina de scris, iar în loc de semnătură se va aplica amprenta degetului mare (drept, pentru bărbați, și stâng, pentru femei) prin înmuiere prealabilă într-o tușieră sau prin ungerea acestuia cu cerneală.

**„Am pus
mîna pe
icoană
și am
simțit
de îndată
o căldură
amețitoare.
Nu mult
timp după
aceea,
boala
de care
suferisem
a dispărut
ca prin
farmec“.**

Icoane făcătoare de minuni

În partea de apus a Grădinii Cismigiu, pe strada Constantin, se află sfîntul lăcaș „Constantin și Elena“, biserică zidită — așa cum glăsuiește pisania de la intrare — la 1785 de către Constantin Cojocaru Beșleagă croitorul, Hagi Panait și alții. Sfînta zidire, ce așteaptă de multă vreme trebuincioase lucrări de restaurare și conservare, este vizitată de un mare număr de credincioși și pentru miraculoasele însușiri tămăduitoare ce soses, la rugăciune și smerenie, din cele trei icoane așezate pe timplă și în fața catapetesmei.

Chipurile de sfinți fac parte din registrul celor opt icoane împărătești, unele pictate în ulei și îmbrăcate în poclială de argint. Amintitele icoane făcătoare de minuni au următoarele caracteristici și amplasamente: 1. Maica Domnului cu pruncul, tablou îmbrăcat în argint de 80,67 cm, (în stînga timplii); 2. Iisus Cristos Învățătorul, de aceeași dimensiune (în dreapta timplii); 3. Maica Domnului

cu pruncul (așezată în partea stîngă a catapetesmei). Icoana din care răzbat emisiunile energetice (simțite de credincioși și identificate de parapsihologi) este, cu deosebire, cea de pe timplă, reprezentînd-o pe Maica Domnului cu pruncul. Domnul Constantin Voinescu, directorul revistei „Psi“, ne vorbește de capacitatea picturii de a concentra toate gîndurile într-o singură idee. Îngrijitoarea bisericii, Olga Stan, ne încredințează că cel ce ingenunchează în fața icoanei și pune mîna pe marginile ei, simte în corp un val de căldură și furnică-turi în mîini. Uneori acestea sînt însoțite de vertijuri. Așa s-a întimplat — ni se relatează — cu enoriașca Maria Ioachim, care a fost gata să se prăbușească dacă persoanele din jur n-ar fi ținut-o de brațe. Tot de la doamna Olga mai aflăm cum, într-o zi, s-a apropiat de altar un bărbat plin de păcate. Icoana l-a trîntit de pămînt. S-au strîns oameni curați la suflet care au cerut Maicii

Prociște îndurare și clementă și atunci icoana a îngăduit apropierea păcătosului.

Un grup de cercetători, condus de domnul inginer Constantin Dumitriu, a efectuat măsurători, folosind în acest scop instrumente radiesteziice. Rezultatul a fost oel așteptat: din icoană sosește un suflu energetic puternic. Ei bine, ceea ce a constituit vreme de milenii doar o preocupare a teozofiei și misticii religioase începe să intre în atenția științistului, ce-și leapădă, una cîte una, cămășile filistinismului materialist. Miracolele înlăptuite de icoane și persoane cu frica lui Dumnezeu, dar și alte fenomene stranii, precum bioluminiscenta, rețelele Hartmann, biocomunicația, ectoplasția, bioenergoterapia (procedul Cojocaru), sînt ipostaze ale izvorului de energie cosmică din care ne alimentăm și care ne influențează existența clipă de clipă? Ne găsim față în față cu o stranie lume a inefabilului.

Fantomele la fotograf

Știința le-a ocolit sau pur și simplu, le-a negat existența, atribuind totul fanteziei și misticii populare. Dar odată cu destrămarea conceptelor ontologice materialiste, științistii din toată lumea reconsideră cu toată seriozitatea așa-zisele fenomene „exotice“.

Ce este ectoplasmia? Cei care s-au ocupat (de milenii!) cu asemenea fenomene, au constatat că anumite persoane, înes-trate cu însușiri de excepție, au

capacitatea de a emite, în anumite condiții, o substanță aparent gazoasă, ce se detașează din corpul acestora sub forma unor emisiuni efluvionare cu tentă luminescentă. Aceste efluvii plasmatice (de la cuvintele grecești ecto, în afară și plassein, formă), iau uneori forma unor reprezentări umanoide sau a unor părți din organismul omene-sc. Adeseori aceste „fantome“ vorbesc. Sînt citate astfel inves-

tigațiile întreprinse de Neville Ranfall care, prin mijlocirea lui Leslie Flint, a putut asculta asemenea voci și a făcut peste cinci sute de înregistrări la magnetofon. Flint avea capacitatea de a materializa formațiunea bioplasmatice, a cărei voce sosea cu mărturia și povești din vremuri trecute. Acest gen de manifestări sînt demult cunoscute de parapsihologi. Rechemarea sufletelor de pe celelalte tărîmuri reprezintă de altfel o practică străveche a cercurilor de spirițiști.

Cercetările au arătat că astfel de manifestări cludate pot fi incluse într-o clasă mai mare de fenomene denumite generic „fenomene bioplasmatice“. Ele sînt caracterizate prin eliberarea de către structurile vii a ceea ce s-a denumit în ultima vreme „bioplasmă“. Denumirea aparține savantului sovietic Grișcenko. El a formulat acest concept în 1966, pe baza unor cercetări începute în 1944.

Fenomenul de emisiune bioplasmatice debutează de obicei prin producerea unei puternice odorizări a încăperii unde se desfășoară experimentul. Acest miros amintește pe cel de ozon. S-a lansat astfel ideea prezenței acestui compus al oxigenului. Mirosul dispare, lăsînd loc unei formațiuni cu caracter fosforescent, ca un nor perfect vizibil în semiobscuritatea încăperii. Părînd a fi constituită din vapori, formațiunea descrie plutește în aer împrejurul „mediumului“, totdeauna în jurul craniului acestuia, constituindu-se sub forma unor condensări cu diferite contururi. Aceste condensări iau aspectul unor mîini, fațesuri sau chiar organisme umanoide întregi. Deosebit de interesant apare însă faptul că în unele cazuri aceste formațiuni pot fi palpate. Cercetarea acestor formațiuni bioplasmatice de către Dr. Osty, unul dintre consacrații investitori ai parapsihologiei, au demonstrat că emanațiile mediumurilor pot lua chiar aspectul unor „leviere“ capabile de a mișca din loc diferite obiecte fizice. O altă caracteristică a acestor materializări, pe care o anumită literatură caută să le taxeze drept „fantome“, pulsează într-un ritm sincron cu respirația mediumului, fapt care a dus la instituirea unor posibile similitudini ale acestui fenomen cu tehnicile yoghine. Analizele chimice și citologice ale zonelor

de emanație a bioplasmei de către medium, n-au putut indica însă nici o prezență străină, înafara mucusului și celulelor epiteliale normale și binecunoscute. Să amintim aici că în cercetările efectuate asupra cunoscutei Ninel Kulaghina în cadrul unor investigații privind experiențele de telechinezie pe care ea le provoca, clasă de fenomene tangentă fenomenului de materializare, pe suprafața palmară a mîinilor sale s-a putut decela prezența unor urme de complex chimic, ce nu apar în mod normal în secrețiile sudorale.

Între materializările cele mai cunoscute, citate de literatura de specialitate, se numără cele produse de către Florence Cook și studiate de către William

Crookes, celebru fizician englez. Florence Cook producea apariția unei formațiuni bioplasmatice umanoide, ce pretindea a se numi Katie King. În epocă au fost făcute un număr de 44 de fotografii. Dar nu numai atât! Crookes a prelevat o mîșă din părul „materializat“ al lui Katie King. Moștra se păstrează pînă azi la sediul Societății de Cercetări Parapsihologice din Anglia. Să notăm că această mîșă aparține unui păr blond, cîrionat, în timp ce părul lui al mediumului Florence Cook era negru.

Katie King, fantoma care se materializa în locuința lui William Crookes.

**„I-am spus spiritului:
arată-te la față! În
fața mea apărui
atunci o substanță
gazoasă, fosforescentă,
din care se contură
treptat o figură
omenească“.**

Fotografii de ELENA GHERA

Pagină realizată de LIVIU TIMBUS EUGEN CELAN

• Opt copii și o mamă disperată • un tată „copleșit” de griji • slalom printre pahare și orgii • traiul de coșmar — de azi pe mâine • boli, lipsuri, foame • calvarul șobolaniadei • adesea, Dumnezeu cu mila • copiii — premianți fără copilărie • un S.O.S pe pîrtia speranței •

Zguduitoarea dramă a familiei Grigore

Niște oameni, acolo, și ei...

O adresă comună, ivită ca la întâmplare în partea de sud a Bucureștiului anului de grație 1992: șoseaua Olteniței nr. 226, blocul 13, sc. A, parter, ap. 4. O ușă abia ținută în balamale. Clanța, defectă, deprinsă cu apăsările neante ale zecilor de mini. O diră pămîntiu — luminoasă trecută prin deschizătură. Dincolo, spațiul de coșmar al celor patru camere și al dependințelor în ruină, în care se străduiește să supraviețuiască familia Grigore, cele nouă suflete pirogravate de zădărnici și disperare. Mama — dna Elisabeta Grigore, roasă de boală, uscățivă și încercănată, se scuză cu glas scăzut, răsăvînd punga de medicamente într-o încercare nereușită de-a face ordine. Ne fixează cu tristețe, pironindu-și apoi privirile-n gol. Cîțiva din copii se ivesc sperioși din tocul ușii. Tatăl lipsește. Dna Grigore începe să povestească rar și potolit. O „poveste” de departe, amară, aproape neverosimilă: „M-am căsătorit acum 17 ani cu actualul meu soț, Grigore Octavian Gabriel. Am 43 de ani din care 20 lucrez efectiv; primii 3 în cadrul serviciului de contabilitate de la Banca Națională iar apoi, restul, ca operator la centrul de calcul al Centralei Industriale Tricotajelor. Sint mamă a opt copii: Mihaela — 17 ani, Magdalena — 15 1/2, Ion — 14, Nicoleta — 12 1/2, Cristian — 11 1/2, Alexandru — 8 1/2, Ecaterina — 7 1/2 și mezină, Roxana — 6 ani. A fost o căsătorie din dragoste. O iluzie... Nici eu și nici soțul nu avusesem frați. Eu, una, mi-am dorit de la bun început să am 10 copii. Iubesc enorm copiii. Poate am fost un pic hazardată, idealistă, dar așa am simțit. Și soțul meu a fost de acord, în pofida încercărilor părinților lui de a ne mai tăia din „clan”. Soțul meu a fost directorul administrativ al spitalului Vitan-Bîrzești, iar soacra mea profesor de lb. franceză la școala sportivă nr. 2. S-au speriat amindoi. Într-un fel, ne-au avertizat, ne-au prevenit. Noi însă am vrut să facem ceva extraordinar, să devenim o familie aparte, să facem sport, să trăim în armonie. Poate că și visele astea tinerești sint periculoase... Pînă la urmă, au început să vină copiii pe lume. O bună bucată de vreme ne-am descurcat onorabil. Cîștigam amindoi, mă ajutau și părinții mei (au murit între timp!), ba chiar și soțul. După ce a terminat facultatea, a făcut studii postuniversitare și acum e cercetător științific gr. II în cadrul I.C.T.C.M. București. Are brevete de invenții, a publicat în cărți de specialitate, stie patru limbi străine. ...Cu toate astea, trebuie să mărturisesc un lucru: de la bun început a avut patima asta, a băuturii. Poate că și asta m-a îndemnat să las mulți copii. Am crezut că așa n-o să mai aibă vreme să revină în cercul său elevat de „prieteni-sugativă”. Prin '80, odată ce-au apărut bețelele curente, cozile nesfîrșite și lîosurile, am început să avem dificultăți. Nu mai puteam să ne facem un program cît de cît ordonat, nu ne mai alungeam cu timpul, ba chiar și cu banii. Chit că grădinița era de-atunci 22 de lei pe lună! Apoi, prin 1988, bărbatul meu a avut ghinionul să facă o cădere neașteptată de tensiune. 20 de minute a zăcut în comă. A trebuit menajat apoi luni de zile. Problemele casei au început, treptat, să mă depășească, fiind singură în gospodărie. A început să fie nemulțumit. După ce și-a revenit, s-a apucat să bea, să facă distrugerii, să mă lovească fără temei, în funcție de starea sufletească de fond peste care survenea alcoolul. Încet-încet, relațiile dintre noi s-au degradat și căsnicia a-nceput să scîrție.”

„Aveți dreptul, dar n-avem fonduri!”

O undă grea de mihnire se degajă din vocea sacadată care continuă: „Se pare că atunci cînd vine un necaz, nu vine singur. Vedeți, noi dacă stăm la parter, în perioada de iarnă nu mai apucăm gaze. Debitul e zero și sint nevoită să mai găsesc pentru altele guri — atunci cînd imi permit! — pe un reșou de 1 kW. Deschizînd geamul mai mereu, fiind foarte frig și mai primînd și pumnii „de rigoare” din partea soțului, am făcut o otiță supuranță recidivată avînd ambele timpiane perforate. Cei de la spitalul Panduri mi-au propus să mă internez vreo 3 săptămîni, căci voi surzi treptat, însă ce să fac? Cei 8 copii pot rămîne singuri? Nu mai spun că din cauza otitelor am mari probleme cu simțul echilibrului. De multe ori merge cîte un copil cu mine să trec strada, să nu dea vreo mașină peste mine! Acum sint, practic, șomeră, însă nu am nici măcar oficial acest statut. După ce a murit mama, am lucrat 4 ore pe zi. Avînd mulți copii sub 3 ani, care se îmbolnăveau inopinat, obțineam de multe ori concedii medicale pe perioade scurte, care retroactiv nu mai erau luate în considerare. Imi înregistrau deseori absențe nemotivate chiar dacă prezentam certificatele ulterioare. Nici la serviciu nu puteam renunța. Cu ce să fi trăit? Cînd s-a trecut acum la noua organizare — TRICOTAJ S.A. — din fostul colectiv excepțional care era, au rămas 18 persoane. Mi-au „încheiat” cartea de muncă și... gata! Să nu mă întrebați cum mă descurc! Mi-e aproape imposibil să dau un răspuns clar. Totul a ajuns să fie legat de șansă; efectiv acel trai „de azi pe mâine”. De cînd soțul meu nu se mai interesează de noi trăim din alocația copiilor (vreo 5.800 lei) și din ajutorul de la Primărie, o adevărată... Acest ajutor, oferit înainte mamelor cu mulți copii, era de 500 lei/lună. Acum, după decembrie '89, cu toate că prețurile s-au înzecit, el a rămas la fel... Ni se spune peste tot: „Aveți dreptul, dar n-avem fonduri!” „La început am crezut că glumesc. N-a fost așa... Nu ne-a mai rămas decît să așteptăm mila altora sau să cerșim!”

Un tată iubit în contumacie

„Pe soțul meu încerc să-l înțeleg. E un om slab, sentimental. După ce i-a murit tatăl, în decembrie '90, s-a văzut între ciocan și nicovală. Pe de o parte noi toți, cei 9, și pe de alta mama sa, foarte bolnavă și aceasta. El zice că l-au copleșit greutățile. Poate așa o fi, însă o soluție trebuie să găsim. E normal să ajungem în tribunal pentru ca eu să obțin pensia alimentară pentru copii? Nici măcar la judecată nu s-a prezentat! Cînd trece pe aici, cam la săptămîni, nici nu mai știu ce să-i zic. I-am spus: Cînd treci la serviciu, că e la doi pași de aici, vino și spune-le copiilor măcar că tu ești tatăl lor și că trebuie să mă asculte pe mine!” Promite și uită. Nu înțelege că există anumite priorități. Înțeleg că poate ar dori și el o cameră separată, niște condiții omenești, de minimă bunăstare, proprii unui intelectual. Dar cum? Cine să i le ofere? Ce să facem cu acești copii, care îl iubesc așa cum e, în lipsă? Mă și mir că a acceptat cu foarte mare greutate să preia el achitarea chiriei și C.A.R.-ului. A fost un adevărat război al nervilor!”

Cel mai frumos revelion — din pomana vecinilor

Copiii se-ășară mai încrezători alături de mama lor. Cînd și cînd, schitează cîte-un zîmbet, dublat de o asprime reținută. Au și ei cearcăne. Sint trasi la față. În schimb mină le e inteligentă și privesc iscoditor. Poate că le e foame. Foame mereu. Dna Grigore a fost inspirată și s-a abonat cu 4 meniuri complete la prînz la cantina I.T.M. de peste stradă. Chiar dacă prețul unui meniu a urcat progresiv de la 9 lei la 14, apoi, la 25, la 38 și acum la 53! „Sint niște oameni tare de treabă acolo. Avem normal 4 porții, dar ne știu și pun totdeauna mai mult. Mergem și luăm cu sufertașul. Ciorba aproape că ne-ajunge la toți. Felul doi mai rar. Carne, dacă mai rămîne”. Întrebăm ce mănîncă dimineața și seara. „Ceai cu piine!” — răspunde Nicoleta. „Uneori n-avem nici, piine. Dacă avem zahăr, facem și ceai îndulcit”. — adaugă stînjinit Cristian. „Știți, acum, în decem-

brie, am avut cel mai frumos revelion — adaugă dna Grigore cu oarecare însuflețire. Am pus pe ușă un afiș: „Vecini, săriți și aduceți de mincare la ap. 4, căci nu am decît piine și ceai pentru copii!” Și-au venit săracii, și-am avut și noi belșug, de la salată boeuf și cașcaval, pînă la ciorbă și plăcintă! A fost nemaipomenit!”

Cei mari, cînd primesc cîte ceva de la școală, păstrează și aduc „acasă” celor mici. Cîte trei-patru în fața unei farfurii care se golește prea repede. Copilăria înghițită cu noduri, bucată cu bucată.

Terorizați de șobolani

E imposibil de înțeles cum. Și totuși, acești copii învață, iau note mari, merg la olimpiade și aduc chiar premii! Ziua aleargă, trebăluiesc, ajută. Seara, se ghemuiesc pe tăbliile improvizate ale paturilor și dorm la repezeală. Coșmarul le e însă nesfîrșit.

„Cel mai cumplit lucru sint în continuarea șobolanii. De un an și ceva ne terorizează. Vin dinspre subsol, intră pe conductele degradate și fac ravagii în casă. Au ros două paturi și o noptieră, au zgîriat pereții. Ne luptăm cu ei uneori pînă la două noaptea. Sar prin casă, umblă la bucătărie, alergăm după ei... Ne e o groază nesfîrșită. Detergent nu avem. Spălăm cu sodă peste tot, chiar și vasele, dar șobolanii au atîția microbi...”

Poate că nimic nu e mai înspăimîntător decît așa ceva.

CRISTIAN PAVEL
GIG MOTOIANU

Fotografii de

SÎNT

Declarația lui Bujor Ghica cînd reprezentanții atîtor orga în studioul Actualităților pentru democrației românești, e posibil Secretarul de partid l-a despăgubit cu un leu

Povestea lui Bujor Ghica a început prin 1974 cînd, disperat de autoritari imbecil și abuzurile secretarului de partid din institutul în care lucra, l-a în judecată. În mod surprinzător pe toată lumea, a cîștigat, primind chid daune. 1 leu. Atîta ceruse. 1 leu. Cum de așteptat, victoria morală s-a ir impotriva sa. Cîrînd, directorul avea spus: „Bujor, dragă, nu mai puteți mine împreună. Prea vă ciondăniți! veți, cu siguranță, ceva personal”. I veau nimic „personal”, își aminteste Ghica, spunîndu-mi că și acum, cînd îl întîlnesc pe stradă, se salută. „I puteam accepta pentru că mijlocul erau dure și abuzive, expresia sistemului pe care, de fapt, îl reprez în relațiile cu noi”.

Povestea leului cîștigat în proces cu secretar de partid se va adăuga „derului”, în care atîrna greu trecutul lui, fost deținut politic. În 1983, concurs, intră la „Semănătoarea, unde cadrul colectivului de proiectare a u loturi pentru export, va răspunde de tea de motor. Apare, deci, firească cea de a completa tot felul de fișe, f

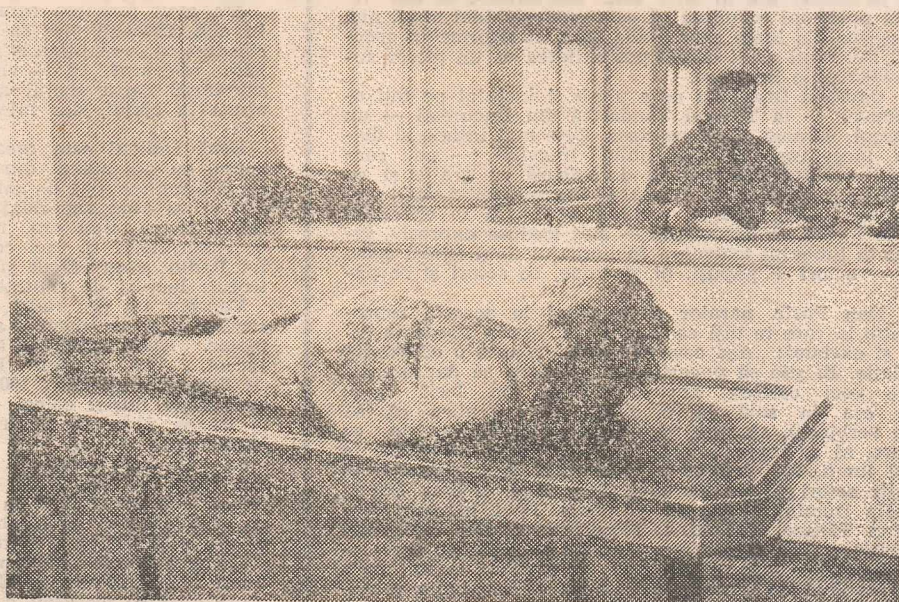

O NOAPTE LA MORGA

Institutul de Medicină Legală „Mina Minovici” sau Morga este pentru majoritatea oamenilor o instituție funestă, un hotel în care dorm doar morții. Mulți dintre noi preferă să țină această instituție cât mai departe de preocupările lor și să aibă de-a face cât mai puțin posibil cu ea. Atitudine explicabilă, dar nu justificată. Fiindcă moartea este totuși un aspect al vieții; că vrem sau nu, mai devreme sau mai târziu părăsim această lume.

În capitală, Morga sălășluiește undeva pe șoseaua Vitan-Birzești într-o căsoaie monumentală comunistă, supradimensionată și aparent funcțională, din familia Casei Poporului.

Insoțit de domnul profesor doctor Vladimir Belis — directorul Institutului de Medicină Legală — pătrundem în vastă sală de disecții. Pe mese faianțate se odihnesc pentru totdeauna trupuri părăsite într-o inertie pară studiată. Golițiunea de care n-au să se mai rușineze parcă îndepărtează tragismul pe care pompa funeabră îl dă înmormintărilor. Un bărbat ca de 50 de ani, cu creștetul proptit de netezimea mesei și cu burta supț, arată ca un monument al părăsirii. Vecina sa pare surprinsă de un somn chinuit, plin de frământări, din care se străduiește să se trezească. Ceva mai presus de înțelegerea momentului ne întărește și privim cu interes locuințele părăsite de suflet. Un om al cărui gît cusut este însemnat cu pete vineții, a fost prins de ușa tramvaiului, tîrît și zdrobit. Brancardieri se găsesc cu greu. Ei sînt de cele mai multe ori țigani, cel puțin cu o înfracțiune la activ. Aici cîștigă o piine. Noaptea tîrziu cînd nefericitul accidentat mortal a fost adus, brancardierii ad-hoc i-au fost portarul și un pompier. Dar iată surpriză. Sîntem chemați afară de au sosit mai multe mașini dintre ele una de poliție. Este 10 februarie 1992 ora 20,35. Din mașini coboară civili și poliști. Nu lipsesc reporterii de la SOTI cu cameramani. Un civil însoțit de mai mulți ostași în uniformă gri. Din discuțiile purtate pe un ton rece dar uneori ridicat, aflăm că între tînarul civil și un subofiter de poliție (combinezonul nu permite identificarea gradului) a avut loc o altercație pe teme de circulație. Furia celor doi este intructivă temperată datorită prezenței poliștilor și a celui în care ne aflăm. Tînarul prezintă leziuni ușoare (mici zgîrieturi), iar poliștilul exală un damf de vin. Am aflat mai tîrziu că i s-au făcut analize (sînge+urină) stabilindu-se că într-adevăr era în stare de ebrietate care îi crease și dificultăți în exprimare. Nume și mai multe amănunte nu reușim să aflăm. Aici informațiile precise transpiră greu, la mijloc fiind secretul profesional. Și asta deoarece medicina legală asigură probațiunea cea mai elocventă desfășurării actului de justiție. Ea este major contribuabilă în stabilirea sentinței de vinovă-

ție. Aflăm, de exemplu, că într-unul din frigiderule compartimentate se află un chinez și într-altul un arab. Dezvăluirile însă se opresc aici. Justiția nu și-a spus cuvîntul încă și secretul îi este păstrat.

Dincolo de sălile de disecție și îmbalsamare, există săli în care pe socluri de marmură sînt expuse cadavrele cosmetizate și îmbrăcate. De aici familiile le pot

lua în primire. Se fac în prezent demersuri pentru introducerea serviciului religios. Autopsiile, obligatorii cînd moartea este violentă, suspectă sau necunoscută, și conservările de cadavre reprezintă încă doar 30 la sută din lucrările desfășurate în institut. Lupta dată împotriva criminalității juvenile, a delincvenței minore, a violenței intrafamiliale sau a accidentelor se desfășoară și la „Mina Minovici”. Obiectul expertizelor sînt și persoanele aflate în viață sau actele medico-legale prin care se stabilește valabilitatea testamentelor. Medicina legală este un ajutor al criminalistici efectuînd lucrări pe produse biologice: sînge, spermă, păr, etc.

În incinta Institutului funcționează de două ori pe săptămînă o comisie de psihiatrie avînd drept ocupație expertiza la minori și infractori care prezintă acte medicale ce scuză răspunderea lor pentru fapta comisă. Tot ea stabilește dacă discernămintul infractorilor este sau nu scăzut și hotărăște, unde și cînd este cazul, internarea în spitale de boli nervoase. Asistarea la activitatea ei ne-a fost refuzată, invocîndu-se intimitatea ce se creează între pacienți și psihiatri.

După o noapte petrecută la morgă plecăm visînd. La ce visăm? La lupta cu neregulile, cu inadvertențele științifice, cu viața, la cite și mai cite...

RADU POPA

Fotografii de ELENA GHERA

UN ȘOMER POLITIC

surprinde. Cum, mă veți întreba, internaționale se calcă pe picioare și declarații măgulitoare la adresa lui există șomeri politici?

ulară și autobiografică, în vederea „unei lecări în Egipt”. „Despre care, de fapt, a fost vorba niciodată. Mă cercetau pentru dosarul fratelui meu, care primise o bursă în America. Bineînțeles că a plecat. Cu așa tată și așa frate, ce credere putea să prezinte el? Numai viza pentru plecarea la bursă n-a călătat-o nici după revoluție. Ajunsese periană indezirabilă în I.M.G.B., intrase pe ta șomerilor tehnici, urmînd să fie sponibilizat printre primii. Ciudat, deși primise avizul pentru bursă, primeșdreptul de a face o călătorie în Canada, la un prieten care îl invitase. Scîrde reacția absurdă de respingere și nigrare a eforturilor lui de a clădi, înrșit, ceva viabil, nu se mai întoarce”.

„Conștiința mă obligă să părăsesc partidul”

În 1988, I.C.P.A.I.U.C. se afla într-o iatăie dificilă neavînd comenzi de proare. „Ca de obicei încep să mă agi. it beneficiari, aduc lucrări. Și, pentru u știu cîta oară în cariera mea, de ner, mă izbesc de aceeași reacție abă de respingere agresivă. N-aveam ucru, eram amenințați să nu ne luăm riile, dar n-aveam nevoie de cozi. Mereu același sistem dincolo de

care nu, puteam trece. M-am dus la secretarul de partid și mi-am depus carnetul. A rămas stupefiat. Nu se poate, domnule, așa ceva. Uite că se poate! Trei luni au încercat să mă convingă să renunț, să mă pocăiesc, să-i rog să mă ierte. N-au reușit. N-am să uit toată viața șodînta de partid în care am repetat în fața tuturor „conștiința nu-mi permite să mai păstrez acest carnet”. Veți spune că trebuia să mă aștept la ceea ce avea să se întîmple. Ei bine, greșii! Imaginația nu poate atinge josnicia realității. Nici colegi care ar fi putut să tacă — nu spun, doamne ferește, să-mi dea dreptate — nu au tăcut. S-au simțit datori să infiereze”.

Copiii lui aveau atunci 6 și 10 ani. Mamei nu i-a spus nimic, se temea că inima-i bătrînă nu va rezista. Au știut numai fratele și soția, speriată de moarte. „Ce se va întîmpla cu noi?” Întrebarea o obseda zi și noapte.

Revoluția vine și trece

A fost trimis la Cernavodă. Directorul de acolo i-a spus „n-avem nevoie de ingineri mecanici, du-te înapoi”. A primit, însă, un telefon, și s-a răzgîndit. Avea, totuși, nevoie de un inginer mecanic. De Bujor Ghica.

După revoluție, a revenit în București. Înainte, nu se simțise respins decît de cei ce reprezentau puterea. Acum era mai rău ca înainte. Vederea lui zgîndărea amintiri pe care toți le voiau uitate. Dacă cineva i-ar fi spus, cu mulți ani în

urmă, ce avea să se întîmple, l-ar fi declarat nebun. „Pentru cei mai mulți, revoluția au făcut-o alții. A fost ceva exterior, de la care au așteptat ca viața să li se schimbe în bine. O revoluție interioră, însă, a fiecăruia cu el însuși, pe puțini sînt dispuși să accepte. E mult mai comod să alungi din viața ta tot ce-ți poate tulbura liniștea căldută”.

I.C.P.I.L.A., devenit apoi Ceprocim S.A., avea nevoie de specialiști. Se face rapid remarcat. În septembrie e numit șef de proiect. Comenzile pentru export, însă, cad una cite una. Și istoria se repetă. El începe să alege, reușește să convingă diverși directori de întreprinderi, aduce comenzi. Stupoare! Ca și altădată, ele sînt repartizate altora sau pur și simplu respinse. „Nu place nimă-nul să fii pe picioarele tale. Trebuie să te afli mereu în dificultate, altfel nu mai poți fi tras de urechi și pus la colț de către incompetenți. Cunoșteam foarte bine regula jocului, numai că în naivitatea mea, credeam că ține de trecut”. A auzit din nou „stai, domnule, la locul tău. Aici e o disciplină care trebuie respectată. Avem comenzi și veți primi de lucru. Așteaptă!”

Și a așteptat. Pînă în decembrie 1991, cînd a primit hîrtia din care a aflat că e șomer. „P-team să-i dau în judecată că m-au concediat. N-avea rost. De ce să fi rămas? Să toc, alături de ei, în gol, mai departe, ceva ce nu există? Să lupt să fiu pîrtăș și eu la fraudă lor? Pentru că a continua în felul acesta înseamnă a fura.”

Cine ne fură căciula?

Socotește inadmisibilă situația economică a țării după doi ani de la revoluție, inadmisibilă perpetuarea unui sistem ce și-a dovedit malignitatea demult.

„Ruptura s-a produs cînd s-au scumpit materiile prime peste noapte fără să se întîmple nimic altceva. Cine a avut interesul să se procedeze astfel? Atunci, în acel moment chiar, trebuia dată legea falimentului nu întreținute artificial întreprinderi și institute moarte de multă vreme. După ruptura în logica economică ce părea să se infiripe, și mai gravă a fost ruptura dintre oameni, ameteirea și dezbinarea lor, demotivarea lor. Noi muncim, nu gîndim, e mai actual ca niciodată. Patrioți sînt considerați cei ce spun, noi trebuie să muncim ca să scoatem economia asta la liman. Sigur că trebuie să muncim, dar mai întîi trebuie să gîndim. Altfel, ducem mai departe prostiile de pînă acum. Totul trebuie schimbat. Ca să fi rămas cu ei, ar fi trebuit să accept să mint alături de ei. Sînt singur față de o grupare de interese care se integrează în interesele puterii. Puterea care a distrus economia și care ar trebui acuzată de sabotarea intereselor naționale.

Nu l-am cunoscut pe Bujor Ghica înainte. Nu știu cum zimbea. Nu știu dacă zimbea. Acum poartă în colțul gurii un rictus amar.

ROXANA PAICU MANOLESCU

Bravo!

Cine și-ar fi putut închipui că proza lui Urmuz poate fi pusă în scenă? Eu, în orice caz, mărturisesc că nu. Această proză mi se părea că este exclusiv text și că nici un regizor din lume n-ar putea să o transforme în spectacol. Cel mult aș fi admis posibilitatea ca un pictor suprarrealist să o illustreze.

Cătălina Buzoianu ne-a uimit și încântat pe toți oferindu-ne — la Teatrul Tândărică din București — un spectacol Urmuz de mare clasă. Cele mai intime și discrete mecanisme ale limbajului lingvistic — pe care straniul scriitor-sinucigaș le dereglează cu grație și cu o plăcere a jocului cu coșmarul inexplicabil altfel decât printr-un început de nebunie vizionară în epoca sa atît de lipsită de dramatism — sint traduse expresiv, inspirat în limbajul teatrului. În limbajul unui teatru complex — actori + păpuși. Și, doamne, ce actori și ce păpuși!

Dan Puric, narator și personaj în această reprezentare la care te uitați ca fărâșul lui Marin Preda la gîcîcî și exclamă: „Așa ceva nu există!”, este o adevărată revelație. El știe să povestească, să cînte, să danseze, să imite voci celebre (inclusiv vocea lui Iosif Sava, care era în sală la premieră și se mira că se aude vorbind), să ridă, să plîngă, să facă dragoste cu himere, să se îneca în propriile sale haine, să viseze în vîzului lumii, să-l instige pe spectatori la inteligență. Și cîei alți actori (Liviu Berehoi, Sara Dan, Rodica Dobre, Claudia Duminica, Angela Filipescu, Paul Ionescu, Florentina Tănase, Valentina Tomescu) merită aplaudați îndelung pentru arta coregrafico-actoricească cu care intruchipează — sincronizîndu-se perfect, ca la un concurs mondial de gimnastică ritmică — fanteziile urmuziene, gratuite și totuși profetice, naive, uneori de-a dreptul școlărești și totuși încărcate de gravitatea nămolosă a subconștientului (ce mult i-ar fi plăcut lui Freud acest spectacol!).

Cîi privește păpușile (create de Dinu Caracoteanu), ele nu sint păpuși, ci ființe onirice, dintre acelea care ti se par perfect verosimile cînd le „vezi” în vis, dar care nu poți deloc să le descrii după ce te trezești. Evoluînd într-o ambianță de ascemenea onirică (scenografia, foarte ingenioasă, aparține lui Nicolae Stanciu), fantasmagoricele creaturi sint, parcă, fraze urmuziene materializate, la o ședință de spiritism la care participă toți spectatorii.

Aluziile la ceea ce s-a întîmplat în România la multă vreme după moartea lui Urmuz au darul să ne răscolească sufletul și din cînd în cînd să ne și amuze. Complicitatea cu spectatorii — departe de a lua forma celui „făcut cu ochiul” care împregnează de mahala-gism alte spectacole actualizate cu forță — se caracterizează prin reținere și bun-gust. Datorită acestei complicități, Urmuz iese din izolarea enigmatică la care s-a condamnat singur și, ca pacient mai inteligent decât medicii dintr-un spital psihiatric, devine un erou al timpului nostru.

Cătălina Buzoianu s-a întrecut pe sine (pentru că pe alții i-a întrecut demult). La rîndul ei, Mihaela Tonitza, directorca Teatrului Tândărică, so dovedeste o amfitrionă în prezența căreia toată lumea se innobilează.

Cititorii sint rugați să nu-și închipuie că de acum înainte la această rubrică vor fi publicate cronici de teatru. Ne vom ocupa tot de literatură, numai că de data aceasta am făcut o excepție, avînd în vedere performanța unor oameni de teatru de a transforma un spectacol lingvistic în spectacol. A fost foarte frumos. A fost — o spunem chiar și cu riscul de a ne exprima asemenea lui Rică Venturiano, dar cine nu se exprimă asemenea lui cînd este entuziasmat? — ca un vis.

ALEX. ȘTEFĂNESCU

„Industria”
știrilor non-stop

O, Doamne! Sint vreo șaisprezece ani de la prima mea zi la Radio. Nu știam ce sint toate cele din jurul meu. Ucenicia a fost rapidă.

Am avut fericirea celui aruncat în apă, fără să știe să înoate și constată că se menține la suprafață. Este adevărat că la vreo cinci săptămîni după înotul acesta am ajuns la spital, dar mi-am revenit.

Dacă radioul este ceea ce este acum, nu s-a născut din nimic, ci după o muncă grea de ani și ani de zile și cu acea experiență acumulată, atunci, cînd era, realmente, o performanță să faci ceva util. La Radio s-au făcut și în anii trecuți lucruri de calitate.

Veneam tot din radio de la un serviciu de coordonare a programelor. După facultate acolo am lucrat. Am absolvit Facultatea de filologie în anul 1968, și am avut niște iluștri colegi: Constantin Buzea, Ioan Alexandru, Florin Manolescu.

La știri am lucrat tot timpul. Am realizat emisiuni complexe de alt gen. Am făcut un **Reportaj** pe glob ani de zile împreună cu colegii mei Varga și Istrătescu.

La aceasta mă refeream cînd ziceam că-n anii trecuți făceam lucruri care se ascultau cu plăcere. Am făcut niște reviste internaționale radio.

Am fost la Madrid. Sint curente aceste delegații oficiale. O șansă profesională să vezi de la doi pași distanță oameni care fac politică,

RODICA MADOȘA

să vezi ce înseamnă săli de presă, dar să constăți că, așa săraci cum sintem noi, putem face o treabă competitivă, chiar în condițiile de aici.

Dacă cei apropiați te iau așa cum ești și-ți acceptă toate rigoriile și frustrările profesiei noastre, atunci e bine. Și eu am avut norocul să fie așa.

N-avem duminici, n-avem Paște, n-avem Crăciun, dar și în aceasta constă frumusețea muncii noastre.

Am spus-o și tinerilor care vin și care încearcă să învețe și mă întrebă ce este munca aceasta și cum se face.

Noi sintem niste oameni foarte cunoscuți. Ne știe lumea întreagă, aflăm primii ce se întîmplă și datorită noastră este ca în minutul următor, cel mult în următoarele cîteva momente să spunem mai departe ce am aflat.

Întotdeauna mi s-a părut că tentativă cea mai mare și pe care trebuie s-o evităm, mă refer strict la munca noastră de la știri, este să nu devenim prezumțioși. Ce trebuie să știm noi și cei mai mulți știu și încercăm să transmitem și altora este că, de fapt, noi trebuie să imbinăm profesionalismul la care aspirăm cu totuși, pe care mulți dintre noi îl au, cu o cumințenie de meseriaș de modă veche, la care omul vine întotdeauna cu încredere, știînd că acolo găsește ce-i trebuie, ce i se cuvine. Pleacă mulțumit și revine cu aceeași siguranță că cine-

va este în slujba lui, căci noi sintem un serviciu de utilitate publică, nimic altceva, în ultimă instanță.

Omul deschide radioul și știe că undeva este un alt om care-i va spune dacă este război în Golf, dacă a nins afară și nu merge tramvaul, dacă a fost eliberat Liviu Radu, dacă a căzut Gorbaciov, ce mai e cu Eltin.

La serviciul de știri, el poate afla toate acestea. Nimic nu te reconfortează mai mult și nu-ți dă forță decât să știi că ești util unui om. Și cînd, la patru jumătate, cinci fără un sfert, pleci de acasă și vii în tură și vezi că peste tot geamurile sint întunecate și acolo sint două luminițe, colegii tăi de noapte care te așteaptă și de la care preiei tura și informațiile pe care trebuie să le preluezi și să le transmiți mai departe, asta, cred eu, te ține în formă. Și am impresia că în asta stă forța radioului. Avem și vedete. După mine, o vedetă este Paul Grigoriu. Dar forța radioului este în numărul mare de profesioniști buni, pe care îi are instituția și care își fac cu discreție meseria. Vedetele autentice sint puține. Etalonul meu este Paul Grigoriu. Nu vreau să lezez pe nimeni, feresc sfîntul, imi spun părerea și o spun cu toată răspunderea, dar noi sintem oameni care țin acest post și sintem mulți.

Există un regulament, l-am elaborat de curînd, inspirat de la case foarte mari, BBC în principal, care spune foarte clar cine are responsabilitatea introducerii unei știri pe post. Dacă este o știre la care poate decide șeful de tură, ea intră după viza acestuia, dacă este o știre cu implicații politice mai serioase, sint consultați membrii conducerii instituției.

M-am născut în 8 martie 1946. Sint în zodia Peștilor. Am 46 de ani, acusi, acusi iesim la pensie și nu ne dăm seama. Acasă, din fericire, am o mamă care mă ajută la treburile casnice.

Din păcate, din foarte mare păcate, copii nu am.

Preferințele mele pentru literatură s-au format odată, în anii studenției și nu prea am mai deviat de la ele. Revin cu mare bucurie, cînd pot, tot la lecturi de atunci. Citeam cu obsesie, pe vremuri Dostoievski, Caragiale. Acuma toată lumea jubeste Caragiale. Este foarte modern să spui că-ți place Caragiale. Caragiale n-a intrat încă în conul de demolare.

Pasiunea noastră pentru meserie trebuie subînțeleasă și presupusă, nu clamată. Nu-i spui cuiva te iubesc cu pasiune, ci pur și simplu îi arăți.

ELENA GRECESCU

LA UN POET DIN MIAZĂNOAPTE

Procesul chiar a avut loc.

A existat un acuzat. Un grefier. Despre acuzatori nici că mai trebuie vorbit. Martori? Niciunul. Cum să-i aduci în instanță și să-i faci să jure (pe cruce?) că vor spune adevărul și numai adevărul pe numii Hitler, Stalin, Churchill?

Dosarul neobișnuitului proces s-a tipărit (!) la editura Hyperion din Chișinău în chip de volum de versuri (!!) avînd pe copertă chiar numele vinovatului, poetul Vasile Tărlățeanu, domiciliat în orașul Cernăuți (Județul Doina, Raionul Floare albăstră, Gubernia Eminescu, Strada Arune Pumnul, etc.). Virsta? Ația și ația ani, nici unul în plus. Avere personală: un perete de cărți românești, o uieră româncă, doi copii, români și ei. Semne particulare: gîndește în litere latine. Situația militară: deși foarte tînăr, soldatul Vasile a făcut campaniile din 1877, 1918, etc. Studii: absolvent la cursuri serale dar mai degrabă nocturne al Universității din Ipotești, Lăncrăm, Alba Iulia, Cernăuți. Profesia: poet și atit. Ocupația: ocupație străină (vezi dosarele Yalta, Potsdam, Helsinki, volumele 333 — 999).

Intrăm astfel în chiar obiectul procesului: Vasile Tărlățeanu ignoră tratatele internaționale, hotărîrile congreselor și plenarelor, ignoră chiar industria cinematografică socotîndu-se cu încăpăținare poet român, trăitor în România deși în hîrtiile lui sint înscrise date ce-l înfirmă protențiile. Fiîndcă în ultimă instanță avem de-a face și cu o aspirație megalomană: piritul voind să anexeze spre mulțumirea propriei biografii întregul teritoriu al României cîndva Mari, cu aerul de deasupra lui, cu mineralele de sub el (hidrocarburi, morminte etc.) cu lunga lui istorie.

Vasile Tărlățeanu se crede el însuși român. Acuzarea a dovedit îndubitabil că

Vasile devine de la un patronimic chirchiz, Tărlățeanu fiînd un mare bașchir. Și se crede poet.

Corpus delicti, volumul „Teama de înstrăinare” ne oferă mărturie capabilă să justifice acuzarea:

„Sint purtătorul de cuvînt/ al mult prea neînsemnatei mele persoane/ ambasadorul plenipotențiar/ al unei existențe mediocre./ În timpul recepțiilor/ fac exces de bunătate și veselie./ ca un cavalier de modă veche/ arunc complimente/ la stînga și la dreapta./ sint darnic/ ca un principe beat./ Aș îmbrățișa lumea întreagă/ sau viteaz/ aș lupta cu morile de vînt/ ale vorbăriei goale./ Rămas în singurătate/ plîng de ciudă și necaz/ pre mine însumi. Și numai plînsul imi este/ strict personal.”

Instanța a luat act de afirmația privitoare la plîns și o socotește (dar în afara procesului) de o excepțională calitate literară, negîndu-i astfel caracterul probator în actul de justiție pur și simplu. Adică nici pur și nici simplu.

Tot versuri (e drept, spumoase) înlocuiesc dovezile de „nevinovăție”:

„Pentru început/ Pun la dispoziția onoratei instanțe/ tocul cu care scriu poemul acesta./ Pe el s-au imprimat cel mai bine/ amprente/ Marelui/ Arătătorului și Mijlociului./ Cu ele mama/ mă învăța să-mi fac cruce/ înainte de culcare./ cu ele imi duc bucăica de piine la gură.”

De aici, de la aceste considerații metaforice vag defensive, în fond de un cras intimism și pînă la incitări avînd drept țintă tulburarea, ba chiar dărîmarea ordinii sociale, nu e decât un pas:

„Cine-ar putea să spună/ că n-are nici o vină/ că limba ni-i bolnavă./ că neamul se dezbină?! Să ne trezim prieteni./ din somnul cel de moarte./ ne-a îndemnat poetul/ visînd la altă soartă./ Noi am

dormit destul/ ca sclavii, în picioare./ din teama de Siberii/ și-a fratelui mai mare.”

Care poet? Care Siberii? Care frate mai mare? După cum se vede piritul a uitat tot ce s-a făcut pentru... toate realizările... treptele de lumină urcate... loviturile date capitalismului muribund... pe soartă stăpînă... din zeci de popoare... marele stat.

Autorul în persoană sintetizează insidios gravele scuze ce s-au adus:

„N-am probe suficiente/ cu care aș putea să demonstrez/ anume cînd și unde/

am fost condamnat/ și redus la tăcere./ În timpul percheziției/ au găsit în sertarele mele/ mai multe izvoare de inspirație —/ sufletul, lumea, durerea./ cîteva cărți de Eminescu./ chipul mamei înnegrit de vreme./ un buchet de amintiri strict personale./ un prieten credincios ca un cîine./ o agrafă din părul iubitei/ și alte nimicuri, care numai „corpuri delictive” nu pot fi./ chiar dacă aparțin inculpatului./ Ele nu pot fi acuzate/ că sint așa cum sint./ deși judecătorul ar roși și-n baza lor/ cu aleasă plăcere sentința supremă: / „Să împiîem privighetoarea!”

Lucrările procesului s-au întrerupt. E vorba doar de o aminare de rutină sau, e de presupus, sărăcia probelor a dezarmat acuzarea?

Vasile Tărlățeanu vine în poezia românească aducînd cu sine reverberările de gong astral ale misterioasei Bucovine, vine cu o nestrămutată patimă pentru adevăr și dreptate. Marcat de suferinți și îngrijorări parcă fără sfîrșit el face din versurile sale intruchipări ale Speranței, vibrăm cu el sub încă înzăpezita fereastră a Unirii. Blind, melopeic, datat mai mult surisului defensiv decât jubilației, Tărlățeanu pune adesea în poezia lui grave accente ce-i conferă o aură energică, de un vizionarism activ. Și grația poate fi ofensivă iar el, un eminescian înnăscut, pare mirabil convins de misiunea sa. natoare a poeziei într-un timp ce ignoră poezia: el — platoșă fragedă, el — verb neiertător.

Un poet român visînd România, bolnav de România, un poet exprimat în tot mai puternice poeme înțelepțite de lacrimă, scrise cu o atit de mare ingenuitate incit, cu tinerețea lor, par opera unui bătrîn copil al poeziei...

GHEORGHE TOMOZEI

POSTA REDACTIEI

OLTEANU R. — Constanța, str. Ștefan cel Mare, nr. 15 : Noi am mai scris despre tratamentul domnului Petre Atanasovici din Tulcea. În momentul de față, eș mai potrivit lucru ar fi ca însuși domnia-să să ni se adreseze, prezentându-ne pe larg, nouă și cititorilor, metoda proprie de vindecare a hepatitei.

MIHAI NĂSTASE — Galați, str. Melodiei, nr. 12, bl. C 10, ap. 53 : Vom putea acționa pentru dvs. doar atunci când ne veți trimite și datele legate de participarea la război (regiment, unitate etc.).

ADRIANA COCOȘ — Suceava, bd. George Enescu, nr. 19, bl. T 38, sc. A, et. 1, ap. 24 : Bună ziua, Adriana! Am primit poeziile tale. În curând, când revista își va relua rubrica destinată celor care bat la porțile consacrării, îți promitem că vei primi un răspuns.

VASILE ADAMUȚĂ — Roșiori, jud. Bacău : Nădăduim că ultimul apel adresat Întreprinderii de Produse Ortopedice și Protezare va întâlni niște inimi calde, adevărate și, în acest fel, veți primi căruciorul de care aveți nevoie.

JEANETTA MĂRGINEANU — București, bd. Camil Răssu, nr. 2, bl. R 1, sc. 1, et. 6, ap. 23 : Am expediat scrisoarea dvs. Ministerului Muncii și Protecției Sociale.

PETRU BEJAN — Credem că vă putem ajuta. Comandantul U.M. 02405 Pitești a răspuns, în limita timpului disponibil, solicitărilor noastre.

ELENA GRESCU ■

CURIER JURIDIC

Concediul de odihnă al salariaților (I)

Răspundem astăzi numeroaselor scrisori ale căror autori ne solicită clarificări în privința noilor reglementări în baza cărora se acordă concediul de odihnă, cerându-ne scuze că spațiul nu ne permite să-i enumerăm pe toți. Deci, nu, concediul de odihnă nu a fost stabilit la o durată unică de 30 de zile așa cum „au auzit” cititorii noștri Vasile Andrei, Ionuț Mateescu, Valeria Manole și Dorin Săucă din București, Vlad Anghel și Mioara Avram din Cluj și Anton Măiorescu din Sighișoara.

Concediul de odihnă al salariaților este reglementat de Legea nr. 6/1992, potrivit căreia salariații au dreptul, în fiecare an calendaristic, la un concediu de odihnă plătit, cu o durată minimă de 18 zile lucrătoare, ce este corespunzătoare activității desfășurate timp de un an. Pe durata concediului de odihnă, aceștia au dreptul la o indemnizație care nu poate fi mai mică decât salariul de bază, sporul de vechime și indemnizația pentru funcția de conducere, luate împreună. Atât durata concediului de odihnă, cât și cuantumul indemnizației convenite pe durata acestuia pentru fiecare salariat se stabilesc prin contractul individual de muncă, potrivit legii și contractului colectiv de muncă și la stabilirea căreia, în cadrul negocierilor, partenerii sociali pot avea în vedere și vechimea în muncă a salariaților.

CORNELIU OLTEANU ■

Monede cu efigiile lui Carol și Ferdinand

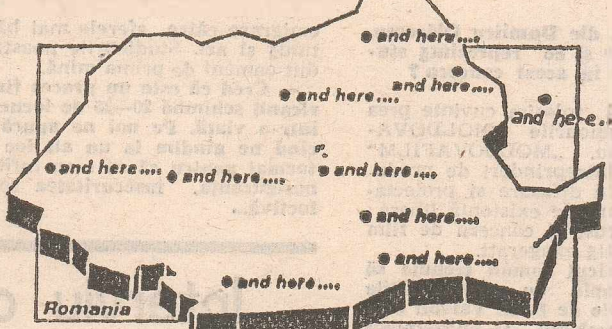
După ce am scris, în una din săptămânile trecute, despre o tranzacție cu monede având imprimat pe ele capul Regelui Mihai I, observăm că au ieșit „la licitație” (nu este vorba, totuși, de o licitație propriu-zisă, organizată) și monede cu alte capete încoronate. O persoană din București, posesoare a unei colecții de monede, a anunțat scoaterea acestora la vânzare. Este vorba, de această dată, de monede de aur! Ele au inscripționată, pe una din fețe, fie efigia Regelui Carol I, fie pe cea a Regelui Ferdinand. Prețul anunțat (inițial) odată cu oferta oscilează între 300 și 2 000 de dolari americani pe bucată. Ceea ce ar echivala (calculând dolarul la prețul pieței de aproximativ 360 de lei la „bursa neagră”) o sumă cuprinsă între 108 000 lei și 720 000 de lei (un preț frumos, ce-i drept!) Amintim că, dincolo de aceste informații pe care în mod norocos și intimplător le-am interceptat, tranzacțiile și raportul cerere-ofertă pot oscila (uneori chiar cu mult) deasupra sau dedesubtul acestor cifre.

Depinde numai după cum se înțeleg „părțile”. Cind achizițierii sunt cetățeni străini (cu mai multă „dare de mină”) cota de schimb poate urca mai sus. Nu trebuie să se înțeleagă, din cifrele prezentate, că vânzarea/cumpărarea monedelor s-ar face numai la nivelul de care am avut noi cunoștință. Ar fi și absurd : doar trăim într-o piață liberă (era

să scriu chiar : într-o țară liberă). Diferențele de prețuri nu trebuie să surprindă pe nimeni, ele fac parte firesc din „așezarea pieței”. Mai reamintim că o expertiză a monedei este absolut necesară. Valoarea aces-

tea poate să difere în funcție de mai mulți parametri : anul emisiunii, volumul emisiunii, greutatea monedei, metalul (aliajul) de bază, incrustațiile de pe cele două fețe, numărul de monede care se mai află în circu-

lație astăzi, etc. Adresați-vă, deci, unui expert! (Vom încerca, într-unul din numerele viitoare, să vă prezentăm unul — sau mai mulți — dintre aceștia, în paginile revistei noastre). (Mihail Gălățanu)

RANK XEROX[™]
Authorised Dealers
are here....

The worldwide company
on your doorstep

RANK XEROX

Reprezentanța pentru România
str. Gen. Berthelot nr. 27,
cod: 70749- București 1
Tel: 12 00 53, Fax: 12 00 54

RX Authorised Dealer:

AREXIM SRL

București, Tel: 14 81 25

ROM TEAM SOLUTIONS SRL

București, Tel: 13 43 73

ESTICO SRL

Brașov, Tel: 921/19 563, 19 052

ALFASOFT SRL

Zalău, Tel: 996/ 15 881

TOP EDGE ENGINEERING SRL

Craiova, Tel: 941/ 63 193

COMPIEST ANVICO SRL

Tirgu Mureș, Tel: 954/ 16 644

COMSERVICE COMPANY

Bacău, Tel: 931/ 46 642

APEL SRL

Arad, Tel: 966/ 15 231

COMSER SRL

Hunedoara, Tel: 957/12 536-132

UNIVERSAL L.D. SRL

Iași, Tel: 981/ 64 769

FIBA (NORD) SRL

Suceava, Tel: 987/ 26 996

FIBA IMPEX SRL

Ploiești, Tel: 971/ 24 717

ADYLUS SRL

București, Tel: 12 95 77

METRONOM

Piatra Neamț, Tel: 936/14 570

METPRIBOR

Chișinău, Tel: 47 15 24

Pentru
informații
suplimentare vă
rugăm să sunați
sau să completați acest
cupon și să-l trimiteți celui
mai apropiat centru autorizat
al RANK XEROX LTD.
I am interested in

☐ Copiers ☐ Facsimile
☐ Electronic Printer
☐ Supplies ☐ Electronic Typewriter

Name _____

Address _____

RANK XEROX

Domnule Director,

În legătură cu articolul „O viață de om terfelită de o țată” din nr. 4/1992 din revista pe care o conduceți apăruți sub semnătura domnului Dorin Sălăjan

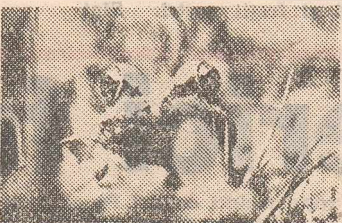
Vă scriu, așa cum am comunicat telefonic redacției, nu că am obiceiul să răspund minciunilor scrise despre mine, ci din respectul pe care l-am avut pentru această revistă și cei care au redactat-o. Cind am constatat că și ea, Flacăra, se aliniază prin unele articole (continuu să cred că sînt puține) corului general al improprietății cu noroi m-am trezit cu un gust amar și cu gândul că trebuie să renunț la o revistă din care n-am pierdut nici un număr.

Știu de o suferință personală a domnului Dorin Sălăjan, dar aceasta nu-i dă dreptul la ură și desconsiderare, minciună abilită. Se cuvine să se știe că domnul Dorin Sălăjan este rudă apropiată cu soția domnului Olar Gavril, verișori.

Nu știu cu cine a vorbit, dar știu că era firesc pentru un bun ziarist, dar domnul Dorin Sălăjan nu este așa ceva, să fi stat de vorbă și cu mine. Apoi, precizează apărătorul imposturii, am promis că dacă Olar Gavril va fi pus în drepturi nu voi publica materialul, ori asta miroase a șantaj. Iată câteva lucruri care trebuie cunoscute

În ziua de 22.10.1965 domnul Olar Gavril primea A. DEVERINTA nr. 10 354 din partea FACULTĂȚII DE AGRONOMIE din Cluj-Napoca ca urmare a finalizării cursurilor fără frecvență, iar în septembrie 1990 — ați citit bine — iar în septembrie 1990 își susține examenul de DIPLOMĂ în cadrul Institutului

Agronomic din Oluj. Cum? E ceva ciudat aici. Ministerul Învățămîntului și Științei a dat o aprobare pentru 1991 și nu 1990 pentru susținerea examenului de stat pentru cei care au fost frustrați de acest lucru în regimul aurit. Cit de persecutat a

fost domnul Olar Gavril se poate vedea din cariera lui. De fapt ce contează câteva minciuni și găleți de noroi pentru vărul Dorin Sălăjan pentru a apăra un impostor. Deci, vărul persecutat lucrează în învățămînt fără să fi fost în stare să-și susțină în primii trei ani de după absolvire examenul de stat.

Primul contact al tehniciianului agronom cu învățămîntul are loc la 1 noiembrie 1960 cind devine profesor la Școala de 7 ani și Liceul Popești unde în 1961 e încadrat profesor suplinitor, la fel în 1964, iar în 1965 devine profesor II (anul finalizării cursurilor de la Facultatea de agronomie). În septembrie 1966 este angajat în interes de serviciu la ȘCOALA PROFESIONALĂ MECANICI AGRICOLI MARGHITA dar n-oricum ci ca director. Acum se poate motiva prin lipsa de cadre. Greu de crezut dar să admitem că este așa. Dacă urmărim încadrarea domnului Olar Gavril vom observa că a

beneficiat de o salarizare pentru studii pe care nu le avea. A absolvit fără examen de stat în anul 1965, conform legilor aplicate altora nu domnului Olar Gavril, după trei ani în care nu și-a luat EXAMENUL DE STAT revenea la calificarea pe care o avea înainte de a reuși la facultate.

La 1 decembrie 1980, conform Legii nr. 4/1978 i se majorează retribuția (etapa a II-a) de la 2 520 la 2 780, funcția DIRECTOR — gradația IV, clasa 23. Retineți că această încadrare corespunde calității profesor I. (studii universitare) gradul didactic II, la care se adaugă indemnizația de director. La această dată domnul OLAR GAVRIL are studii liceale, nici un grad didactic, din moment ce nu are examenul de stat.

Inregistrarea nr. 24 din cartea de muncă, cap. IX. Date privitoare la activitatea în muncă reține că la data de 01.07.1984 domnul DIRECTOR OLAR GAVRIL primește „gr. 3 (15—20) cls. 23” și un salariu tarifar lunar de 2 920 lei, din nou corespunzător unui profesor cu studii universitare și gradul didactic II — de fapt calități minimale pentru funcția de director — și o indemnizație de conducere de 765 lei.

Dacă ați reținut diferența de încadrare să știți că nu e nici o greșală. Notația nr. 23 din cartea de muncă reține: Idem gr. IV, clasa 23, iar notația 24 director gr. 3 (15—20) cls. 23.

La 1.07.1989 domnul director primește o nouă majorare gr. 3 (15—20) clasa 23, respectiv 3 290 lei deci profesor cu studii universitare și gradul didactic II. Urmează revoluția și impostura cade fiindcă acum cad și susținătorii — partidul, inspectorii, directorii diferitelor direcții locale și din Ministerul Agriculturii. Cum credeți că este încadrat la 01.04. 1990

domnul OLAR GAVRIL: profesor gr. 3 (15—20) clasa 23 cu 3 290 lei salariu tarifar adică corespunzător profesor I, gradul didactic II.

Ceea ce urmează constituie din nou o încălcare a legii. Un om care nu-și poate dovedi cu acte, nu cu calitatea muncii prestate, ar fi pentru el prea mult, e numit PROFESOR SUPLINITOR gr. 7 clasa 28/26 cu 4 562 lei salariu tarifar lunar.

Domnul OLAR GAVRIL face un ultim efort, o ultimă zvîcnire a ceea ce a însemnat Pile, Cunoștințe, Relații — P.C.R. — și reușește după 25 de ani să obțină DIPLOMA rivnită. Lucrează este notată cu 10 (—zece) „specializarea AGRICULTURA, direcția de aprofundare (de specializare) —”, cam tirziu fiindcă omul a făcut în lupta pentru directorat ca totul să se clatine în jurul său.

Oare aceste lucruri n-au fost cunoscute? Au fost, dar atunci cind despre această școală se spunea că e Ferma nr. 2 lucrurile sînt clare. Ce s-a întîmplat aici de fapt. O școală ce era scoțită de ultimă clasă devine liceu. Oamenii au început să-i schimbe înfățișarea. Nu a putut afla aceste lucruri domnul Dorin Sălăjan? Dacă voia, da, însă n-a vrut. Dinsul de fapt a recidivat în orașul Marghita, cu ceva timp în urmă a scris despre I.A.S. Marghita și tot la modul acesta al dezinformării. Atunci am crezut că este un accident, dar se pare că face parte din stilul domnului Dorin Sălăjan.

Domnul Dorin Sălăjan, bine informat de „gurile rele”, zice dumnealui, vorbește de telegrame trimise în chiar momentele prăbușirii clanului Ceausescu. Eu am o propunere pentru amindoi, să ne adunăm cele scrise și să vedem care este scorul laudativo-telegramistic. Știu

nume de oameni care l-au trecut pe Ceausescu în bibliografia lucrărilor de grad didactic I și de doctorat, chiar dacă lucrarea era de matematică, fizică, să nu vorbim de cele de chimie, personal nu am făcut așa ceva.

Cum poate fi apreciată calificarea profesională a unui ziarist, care asemenea unor lăutari, scrie după ureche, sau în cazul lui, poate e o deformare urechismul acesta. Un ziarist care să nu știe că proprietarii unei firme îi pot afla la Camera de comerț în câteva minute e o minune azi. Va trebui să-i ceară d-lui Dorin Sălăjan dividendele ce mi se cuvin de la firma ce cu atita generozitate mi-a făcut-o cadou.

DL Sălăjan scrie despre două apartamente pe care le-aș avea pe lângă cel din Marghita : unul în Oradea, altul în București. O, de-aș avea adresele lor ca să mă pot muta în ele, chiar că mi-ar prinde bine așa chilipir.

Prin efort comun cu primăria și colegii mei parlamentari, am obținut aprobarea pentru introducerea gazului în oraș. E rău asta? E rea minciuna ziaristului Dorin Sălăjan că am luat bani. De la cine?

Domnule Dorin Sălăjan, nu știu ce ai făcut dumneata în revoluție, nu sînt curios, știu ce am făcut eu, și știu ce aș fi pățit dacă nu reușeam. Cit despre umblatul lăturălnic nu știu ce înseamnă fiindcă nu l-am practicat, nu-l practic și nu-l voi practica.

Cred și sint convins că în redacția revistei se va discuta despre acest caz și că se vor trage concluziile necesare pentru ca revista să-și păstreze ținuta de înaltă profesionalitate, fiindcă a scrie cum s-a scris în acest articol nu aduce prejudicii autorului, ci revistei.

Cu mulțumiri,
GHEORGHIȚA LUPAU

Să sporim harul dumnezeiesc cu lumină frățească

— Ce înseamnă, dle Dumitru Olărescu, „MOLDOVAFILM” și ce reprezintă studiourile „VIATA” în acest context?

— Nu trebuie să folosim cuvinte prea mari față de studiourile MOLDOVAFILM din Chișinău. „MOLDOVAFILM” reunește câteva întreprinderi de producere a filmului, de difuzare și proiectare. Avem abia 2 ani de existență liberă; iar termenii de trust și concern de film îi găsim deocamdată exagerați.

— Cred că publicul român trebuie să se familiarizeze rapid cu personalitățile de marcă de dincolo de Prut. Valabil este și reversul. Basarabienii și bucovinenii trebuie să cunoască intelectualii români din țară. Care sunt meritele dvs. profesionale în acest carusel al filmului?

— Meritele mele profesionale nu cred că trebuie arborate în mod expres. Sunt laureat al Premiului de Stat pe anul 1990. Premiu al Republicii noastre Moldova. Distincția am primit-o pentru toată activitatea mea, dar, în special, pentru filmul SINT ACUZAȚII MARTORIL. Un filmuleț doar aparent cu tentă ecologistă. Tot în anul 1990 am primit premiul GRAND PRIX la Festivalul internațional de film ecologic din Cehoslovacia. Sunt autor a peste 30 de filme de lung și de scurt metraj, cu deosebire documentare.

— Ce șanse au filmele documentare, dle Olărescu?

— Intelectuali și oameni de știință iubesc mult filmele documentare. Parte din rolul acestor filmulețe l-au preluat documentarele TV, și serialele științifice enciclopedice. În concurență cu filmele de ficțiune cu actori, cu violență și sex, noi simțim în relativă pierdere.

— Am înțeles că luni întregi au fost necesare pentru organizarea și reorganizarea studiourilor. Îmi vine să vă întreb, ce ați făcut în ultimii 5 ani?

— În întreaga cinematografie sovietică, de care noi nu putem face abstracție, în ultimii 5 ani nu s-a vorbit despre estetica și limbajul filmului, de conduita personajelor și de impactul la public. În special despre politică, militari și K.G.B., dar despre artă în general și cinematografie în special, mai rar.

— Ce proiecte de viitor aveți? Nu este o întrebare retorică, vă asigur.

— Problemele noastre se leagă nemijlocit și de derularea evenimentelor politice. Bugetul militar înghite încă mulți bani. Bugetul alocat culturii este infim. Producătorii și regizorii sînt obligați, pentru a scoate bani și din piatră seacă, să abordeze subiecte altădată primate cu dioptrii (narcomania, prostituția, crima, alcoolul, sexul, debandada socio-economică și politică, relațiile între marile puteri etc.).

— În România, ca și în Basarabia, s-a lucrat mult pe orizontală. Tare mi-ar plăcea să ne întoarcem nișel pe verticala spiritului.

— E frumos și înțelept ce spuneți. Această harponare în adîncurile ființei noastre naționale nu e chiar atât de simplă, precum se invocă. A apărut concurența. În prima fază mulți dintre colegi au plecat, minți fiind să facă o rublă... mai lungă, să spun așa. Cooperativele de profil și unitățile private plătesc mult mai bine. Din nefericire, acest proces de

emigrare către sferele mai bănoase continuă și azi. Studiourile noastre au pierdut oameni de prima mână.

— Cred că este un proces firesc. Americanii schimbă 20—25 de locuri de muncă într-o viață. Pe noi ne apucă disperarea cînd ne gîndim la un alt loc de muncă, tocmai pentru că ni s-au infiltrat teama, nesiguranța, insecuritatea socială și afectivă...

Interviu cu dl DUMITRU OLĂRESCU, director artistic al studiourilor MOLDOVAFILM din Chișinău

— Oamenii noștri au plecat nu numai din cauza banilor, ci și pentru această lămbădă organizatorică prelungită. Să nu uităm, totuși, că noi sîntem întreprindere de stat și nu avem nici pe departe posibilitatea remunerării, pe care o are o cooperativă de profil.

— De ce nu vă privatizați? De ce nu căutați sponsori bănoși?

— Tocmai de aia s-a constituit acest trust de filme „MOLDOVAFILM”, cu gînd concret de a da unele drepturi, de a facilita unele înlesniri, de a scurta drumul de la filmare la ajungerea filmului pe micul ori pe marele ecran.

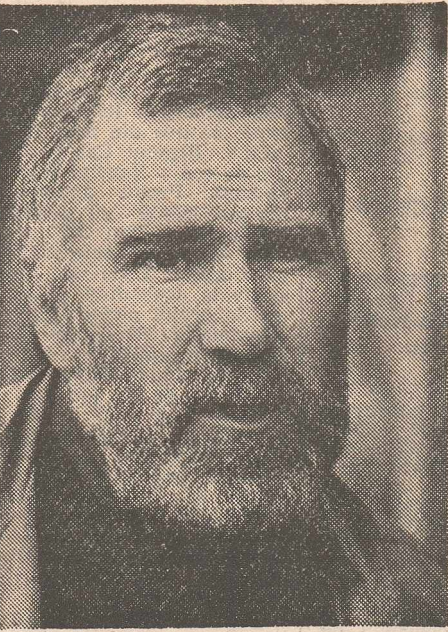
— Domnule director Dumitru Olărescu, regizorii și scenariștii români ne-au amintit că filmul nemuritoare, imediat după Revoluția din decembrie '89. Nici filmele cu sobolanii roșii și nici dulcea harababură românească nu sînt de natură să ne incită și să ne tresalte spiritul dornic de nou.

— N-aș putea spune că noi avem filme mari, care să rupă gura tirgului, cum se spune indeobște. N-au fost stocate, pe role de film, unele filme cenzurate. Cele câteva filme care au fost pe timpul lui Vlad Ioviță, s-au dat pe ecran. FINTINA sau PIATRA. PIATRA ale lui Pavel Bălan, s-au dat de asemenea pe micul și marele ecran. Nu pot să numesc nici filme documentare, abordînd, de pildă, problema Cernobilului, lăsate de-

oparte. Trebuie să ne trezim din această perioadă de tranziție și să lucrăm la rădăcina spiritului, la temelia sa.

— Ce fel de cooperare există între producătorii, scenariștii și regizorii de film din Basarabia și cei din România?

— O palidă urnire din loc a lucrurilor se observă. Să vă dau un exemplu de colaborare... îndărătnică. S-a făcut o EDITIE SPECIALĂ a mult trimbitatului POD

DE FLORI. Pe românii de-o parte și de alta a Prutului n-ar trebui să-l lege nici poduri de flori, nici granițe aproximative. Pe noi ne leagă același pămînt românesc! Chiar și în acel moment emblematic, al unui pod sufletească simbolic, am filmat, în paralel, românii și basarabienii. Orgoliile nu e bine să-și încuibze sămînța cînd e vorba de o cauză sfîntă națională.

— Există un protocol cultural realizat la nivel de miniștri. Astfel de acțiuni trebuie mai bine concertate.

— UNIREA noastră definiativă cred că este o chestiune de timp, chiar dacă mulți politicieni, conservatori, agrarieni și rusofoni se opun categoric. Mersul istoriei este ireversibil! Pe mine mă doare destinul românilor aflați în afara hotarelor Basarabiei. Concret vorbind, este vorba de teritoriile deținute momentan de Ucraina. Guvernele, parlamentele și cei doi președinți trebuie să facă acum ceva mai mult pentru frații noștri din Bucovina de Nord și din Basarabia de Sud. Deci, e momentul ca timpul istoric să lucreze și în favoarea noastră!

— Sărmanii, basarabienii și bucovinenii au fost deportați în masă. Au fost umiliți, batjocoriți și maltratați preț de 73 de ani și mai bine. Avem o obligație morală și confraternă să ne preocupăm sistematic de soarta lor.

— Sînt părinții și frații noștri. Sînt

rudele noastre de sînge. Am văzut Transilvania și am văzut și Maramureșul și Tara Oasului. Trebuie să vă spun că bucovinenii și basarabienii noștri au păstrat nealterate limba, portul, obiceiurile și tradiția neamului, neîntinătate. Chiar dacă la Chișinău și Cernăuți nu e atât de vizibilă această lumină spirituală nealterată, din satele noastre răzbate această lumină curată, frățească.

— Dumneavoastră, basarabienii, care sînteți aici, mai aproape de frații noștri, ce faceți pentru ei?

— La modul ideal ar trebui să le întindem mai des mina fraților noștri. Nu cred că am făcut ceva nici noi și nici românii de dincolo pentru frații noștri. O recunoaștere parlamentară este doar o recunoaștere parlamentară. Demersurile pe lângă Ucraina și O.N.U. trebuie mai bine concertate.

— Avem însă de clarificat unele probleme istorice, atât cu C.S.I., cit și cu Ucraina. Sînt răni sîngerinde ale ființei noastre naționale. Mă tem că politicienii noștri lucrează cu încetinitor, iar istoria trece pe lângă noi...

— Între tradiție și istorie sînt multe punți de legătură. Noi ne exprimăm prin mijloacele specifice. Așadar, realizăm un film de lung metraj despre românii din Bucovina, Odessa, Ismail s.a. Despre românii de la sud cu ieșire la mare. Documentariștii Vlad Druc și Ioan Florea și-au suflăcat și ei mințile. Timpul ne presează. Evenimentele sînt grave. La Vulcănești și Dubăsari nu e o simplă diversivune. Nu vor să cedeze cu una, cu două structurile puterii comuniste. Însă, în ciuda tuturor vicisitudinilor, ne-a dat Dumnezeu nouă, românilor, această fereastră de libertate și democrație. Tot ce ne rămîne nouă de făcut este să sporim harul dumnezeiesc cu lumină frățească.

— Excelent spus, domnule Olărescu. Dar n-or să ne ierte românii din generațiile viitoare, dacă nu facem ceva acum, iar nu altă dată pentru unirea românilor între granițele firești ale țării. După atîta discordie planificată, dirijată, trebuie să strîngem rîndurile. Și mă gîndesc la toți românii din Bucovina, Ungaria, SUA, Canada, Australia etc.

— Poporul nostru a fost atît de încercat de aspra și nemiloasă istorie, de emisarii marilor puteri încît trebuie să se regăsească pe sine. Acești emisari ai marilor puteri care ne-au vîndut rușilor, trebuie să facă acel gest reparativ pentru România unită, pentru România Mare! Actul în sine trebuie să pornească însă de la noi înșine. Să fim noi înșine convinși că numai prin unire teritorială, economică, spirituală sîntem mai puternici, realizăm acea deschidere, acea breșă spre lumea contemporană, democratică și civilizată. Poporul nostru merită să facă acest pas de reintrare în istorie. Iar oamenii politici sînt obligați să înțeleagă că aceasta este menirea lor de căpăți, fundamentală. Nu pot să închei fără acest îndemn adresat românilor de pretutindeni: să sporim harul dumnezeiesc cu lumină curată, frățească!

Interviu realizat de
DORIN SALAJAN
CORNEL SPERIAȚU

Un neam cu biserici furate

Din relațiile martorilor oculari la dărîmarea și masacrarea trupului bisericii, în 1960, am reținut câteva detalii elocvente: „Au venit cu tractoare, mașini grele, de care au legat câteva odgoane de oțel pe care le-au ancorat la celelalte capete de tur-lă și de mai multe părți ale clopotniței și au tras cu toată puterea. Biserica a pîrîit, s-a crăpat și s-a prăbusit cu zgomot mare, așa ca la un mare cutremur de pămînt, cu vaiere. Au pus mina și apoi au nîmîcit-o pînă n-a mai stat piatră pe piatră. N-a mai rămas nici o cărămidă întreagă”. A urmat, mai apoi, deportarea în Siberia a preoților.

Un țaran localnic ne mai spune că: „Nu în toate comunele au fost bisericile dărîmate. Doar unde-au fost mai zeloși, mai dornici să-și arate supunerea, învățătorul, primarul, șeful de post — bisericile, locașurile de închinăciune și reculegere au fost nimicite și îngropate sub moloz”. Toți cei care din ordinul organizațiilor raionale, locale, de partid (sau din ordinul mai-marilor satului) au participat la demolarea locașurilor sfînte au murit, susțin sătenii, în chinuri.

Au fost și sate în care, prin

oblăduirea și înțelegerea tacită a obștii sătești, bisericile au rămas în picioare, fiind transformate, pentru câteva zeci de ani, în grajduri, depozite etc. Este cazul bisericii din Brînză, care a fost vreme de trei decenii... hambar de porumb și alie cereale. Localnicii din Slobozia Mare nu au nici preot. Au cerut ajutorul fraților de peste Prut, respectiv al Episcopiei Tomisului și Dunării de Jos. De aici a sosit, în ziua de 29 martie 1991, Prea-Sfinția Sa, vicarul Cassian Gălățeanu, care a oficiat, vreme de trei zile, însoțit de episcopul Vladimir al Moldovei, în fața capetelor pleșuve dezgolite, ale țaranilor cu căciuliile-n mîini, slujba de sfințire a locului ales mai demult de săteni (în prezența președintelui Mircea Snegur). Biserica, a cărei zidire a început pe 29 aprilie 1991, va purta hramul Sfinților Arhangheli Mihail și Gavril și se va construi pe locul vechii biserici — ca un semn al perenității creștine a românilor.

Ca să se facă aici din nou biserică, au fost strămutate, după cite am înțeles, casele și gospodăriile familiilor care se așezaseră (sau fuseseră așezate) aici. Opintire față de care asociația VALEOLOGIA nu ar fi

lămas cu totul indiferentă și repăsătoare, încercînd să-l ajute după cum a putut pe acești oameni care au acceptat să-și schimbe gospodăria cu o alta, pentru ca să se facă pe locul ei vechi „casa lui Dumnezeu”.

Am asistat la o slujbă de pomenire a tuturor morților, de alta vreme îngropați fără preot. În jurul soborului de preoți s-a strîns aproape toată suflarea așezării. Un grup de operatori de la Chișinău au filmat neobosiți întreaga desfășurare a slujbelor care-au putut fi urmărite în aceeași seară la MESAGERUL chișinăen. Femei legate cu broboade negre sub bărbie au adus colaci „cit roata carului”, vin, colive cu fructe, bucate care au fost sfințite și împărțite la copii și la cei adunați, de suflători și intru pomenirea morților neîmpărțșiți, fără preot și luminarea credinței.

Cîmîtirul din Slobozia Mare, raionul Vulcănești, este un adevărat răboj al martiriului Basarabiei. Crucile cele mai vechi poartă pe ele numele înscrise în românește. „Crucile” de acum două, trei și chiar patru decenii au bizară înfățișare a unui dulap zopsit în roșu și împlîntat în pămînt, retezat strîmb, deasupra căruia planează sinistra stea

roșie în cinci colțuri. Pe ele poți citi nume românești slujite de grafia slavonă. Crucile noi, de acum un an-doi, și-au reluat înfățișarea adevărată (ca aceea pe care a fost răstîgînit Iisus), iar pe lemnul lor dulce-gălbui sînt scrise în românește nume din cele mai neaoș-românești cu putință.

Locul bisericii a fost însemnat și trasat de topografi români de la Institutul Județean de Proiectări Galați care au venit cu tradiționalele lor unelte cărăte pe spinarea. După ce locul a fost însemnat (mai întîi, bineînțeles, altarul cu fața spre răsărit), în jurul conturului, sătenii au săpat, simbolic, un șanț lat de vreo doi metri și lădinc de un metru, pentru a delimita așezămîntul bisericesc. Cel care a avut cînslea de a răsturna prima brazdă de pămînt a fost domnul VILALIE USTUROI, deputat raional al poporului, om de prin partea locului, cu mare dragoste de aceste pămînturi, directorul general al societății VALEOLOGIA însoțit de adjunctul său, dnul Vasile Plăcintă, unul din fruntașii satului. După ce șanțul a fost săpat, lucrătorii s-au apucat de lucru și preoții au intonat slujba religioasă „de spor la lucrul construcției”. Oamenii,

întrați în perimetrul fictiv, au ingenunchat în fața „altarului” trasat numai cu o linie dreaptă pe pămînt. Atunci m-a încercat ciudatul sentiment al unei credințe cu totul abstractă și purificată de vitregiile vremurilor, înu-o biserică închipuită.

În biserica de aer oamenii au intrat cu smerenie, descoperindu-se, pe două rînduri, închinîndu-se și ingenunchind, după cin, femeile în sunga și bărbaii în dreapta „într-în”. Copiii care nu se astîmpărau și, uneori, zbenguindu-se, holbîndu-se, călcău din neatenție ori neștiință pe locul nunia, trasat pe pămînt și închipuit al „altarului” au primit cite o scatoalcă zdravănă, ca să se astîmpere și să nu mai calce pe „locul sfînt” al altarului. „Biserica de aer” a continuat să se ridice încet, pe nevăzute, sub ochii noștri nedepriși încă să primească minunea. Biserica unui neam cuprîndător și curîns în limba strămoșească. Catedrală, în care se va oficia în limba română. O biserică pentru întreg neamul nostru atît de chinuit, în care încăpem cu toții douăzeci și ceva de milioane, să ne rugăm pentru suflatul nostru pămînt.

MIHAIL GALĂȚANU

După cum remarcă Nicolae Iorga, la nivelul omului mijlociu, al omului obișnuit, simplu, de rînd, românii s-au înțeles întotdeauna bine cu ungurii din Transilvania. Se înțeleg bine și acum. Învrăjbirile, ațîțarea unora împotriva altora s-au făcut de diferiți politicieni, ca mijloc pentru atingerea unor scopuri murdare. Așa se face și acum. Studiul dlui Dumitru Sultan, pe care începem să-l publicăm în numărul de față, se referă la anii imediat următori primului război mondial. Atunci, ungurii și secuii transilvăneni, scăpați de asuprirea sălbatică a marilor latifundiași și trăind într-o Românie democratică, unde se efectuase o reformă agrară radicală, nu aveau absolut nici o dorință să se întoarcă la vechea lor situație. Populația maghiară și secuiască din Transilva-

nia se simțea mult mai bine în România Mare decît în Ungaria. Dar cei ce-și pierduseră privilegiile, în marea lor majoritate indivizi care trăiau în afara granițelor României, nu-i lăsau în pace. Prin amenințări, prin șantaj, voiau să-i silească să se înhame la carul acțiunilor anti-românești. Se întimplă, din păcate, și acum la fel. Publicarea materialului de față se vrea o pledoarie pentru triumful atitudinii rezonabile și al bunului-simț. Fiindcă și în prezent ungurii și secuii de la noi se simt mai bine ca cetățeni români și nu ar dori să țină de alt stat. Rămîne ca instigatorii de orice fel și de oriunde să-i lase în pace.

ION D. GOIA

Din culisele iredentismului ungar

După marele act istoric al consacrării unirii politice și juridice a tuturor provinciilor românești cu Vechiul Regat, din 1 decembrie 1918 de la Alba Iulia, procesul de definitivare și consolidare a întregirii naționale va traversa o frământată și dificilă perioadă. Cercul vicios și sursa principală a tuturor încercărilor îl constituia, pe de o parte, lipsa de consecvență și loialitate a Puterilor Aliate, manifestată la Conferința păcii de la Paris din 1919-1920, care nu numai că nu-și mai respectau angajamentele asumate prin tratatul secret de alianță încheiat cu guvernul Brătianu la 17 VIII 1916, care recunoștea și garanta României, în eventualitatea victoriei comune în război asupra blocului Puterilor Centrale, frontierele vestice pînă la Tisa și integritatea Banatului, dar o tratau ca pe o țară cu „interese limitate”, dictîndu-i-se de sus hotărârile, fără să i se asculte voința și să i se cîntărească drepturile cu obiectivitate, în raport cu marile sacrificii și devotamentul dovedite pe fronturile de luptă.

Pe de altă parte, un nou și extrem de periculos dușman apărea la orizont: revizionismul teritorial și politic de sorginte fascistă. Țările invinse — în primul rînd Germania și Italia, urmate de Ungaria — scoteau iarăși colții, încurajate și de tratamentul oneros care ni se aplica de către marii judecători la Versailles. La a-dăpostul unor linii de graniță provizorii și artificiale, care sfidau proclamația re-întregirii de la Alba Iulia, ungurii refuzau să execute obligațiile fixate de Alianții noștri prin armistițiul de la Belgrad, din 13 noiembrie 1918 — care prevedea demobilizarea tuturor forțelor Ungariei, cu excepția a 8 divizii pentru menținerea ordinii interne — bazele lor înarmate săvîrșind, în teritoriul încă neeliberat de armata română, atrocități, pentru care, în mod obișnuit, nu exista pedeapsă în textele de lege și care nu vor mai fi revansate niciodată. Organizațiile naționaliste și revizioniste, turbate de furie datorită pozițiilor privilegiate pierdute de către membrii și statele lor, intrau în scenă ca ciupercile otrăvitoare și loveau pe la spate. Sub oblăduirea belicoasă, directă sau cameleonică a oficialităților guvernamentale din Budapesta, oligarhia depozată de puterea politică și latifundii, cercurile militariste și clericale, aventuroasa dictatură comunistă a lui Béla Kun, servite de elementele șovine, coruptibile, reacționare din rîndul minorităților maghiare din România, pactizau în mod ocult și fără nici o legitimizare istorică cu adunăturile extremiste și anexioniste din Germania, Italia și Bulgaria, cu politica imperialistă a Rusiei staliniste, care uneleau în mod ilegal și irresponsabil împotriva ordinii postbelice născută în tratatele de pace, pentru întronarea opresiunii totalitare.

Pe ruinele Coroanei Sf. Ștefan se sabota orice inițiativă de îmbunătățire a relațiilor româno-maghiare, de democratizare a vieții social-politice a ungurilor care trăiau în țara noastră. Amestecul în problemele minorităților depășea orice normă de drept internațional și bun simț. Se formulau revendicări stupide, iraționale, tocmai pentru a nu putea fi satis-

făcute și a supralicita la infinit răbdarea și suveranitatea statelor adoptive. Conștrîntă de democrații și filoromani erau trecuți pe „liste negre” și reprimăți samavolnic, alianțele antirevizioniste subminate, opinia și organizațiile internaționale mintite sistematic. Propaganda diversionistă, înarmările clandestine, comploturile teroriste și informative se întindeau ca o pecingine criminală pe trupurile statelor naționale făurite după războiul mondial. Relațiile politice și economice internaționale, eforturile pentru o înțelegere și colaborare justiciară și durabilă erau torpilate prin intrigi, alianțe pirateresti și amenințarea cu forța. Sta-

tul român era nevoit să dea dovadă de mult singe rece și echilibru moral și politic pentru a respinge o agresiune atât de diversă și coalizată, cu caracter conspirativ.

Ca și în cazul Germaniei, pentru Ungaria nu a existat pauză între pierderea războiului și reluarea uneltirilor revizioniste. Adus la putere de către împăratul Carol pe 31 octombrie 1918, guvernul condus de contele Károly Mihályi, președintele provizoriu al Ungariei, un aristocrat cu vederi liberale, a căutat, crampnindu-se de rămășițele defunctului „drept istoric” și relațiile sale cu Antanta, să mențină integritatea regatului ungar. Dar tot el fusese nevoit să semneze capitularea Ungariei prin Convenția de armistițiu de la Belgrad din 13 noiembrie 1918, obligîndu-se să înceteze toate relațiile cu Germania, să interzică în mod sever trecerea trupelor germane spre România. Guvernul ungar se obliga să nu permită nici o comunicare telegrafică militară cu Germania, iar cele postale și telegrafice erau admise numai sub controlul militar al Aliatilor.

Ungurii din Transilvania erau îndemnați, de la Budapesta să nu se supună autorității statului român, îndatoririlor civile și militare. Obstrucționistilor li se promitea că vor fi plătiți — și erau — din fonduri secrete de către Budapesta. Conform informațiilor Direcției Siguranței, pe lângă Statul major al armatei ungare se înființase o secție care urmărea „să propage prin orice mijloace puse la îndemina agenților ideile bolșevice”, în războiul armatei române pentru demoralizarea, slăbirea coeziunii și a capacității sale de luptă. Organizația ebreu-distă a „ungurilor deșteptăți”, care avea legături cu asociații naționaliste și revansarde din Germania, Italia și alte state revizioniste, își crease o „secție transilvăneană”, condusă de preotul romano-catolic dr. Robert Szentivanyi, refugiat și fost om de încredere al episcopului romano-catolic Gustav Carol Majlath din Alba Iulia.

Ministerul Honvezilor, din Budapesta a cerut oficinilor iredentiste din Transilvania să facă propagandă pentru recrutarea de tineri în armata ungară.

Instigatorii, ale căror rădăcini se vor ușa mereu în Ardeal, semănau vînt și culegeau furtună. Colonelul Anton Léhár, comandantul Comitetului militar al Centrului contrarevoluționar din Viena, unul din principalii consilieri și susținători ai lui Horthy în luarea puterii, se confesează (Erinnerungen, Wien, 1973), că, în toamna anului 1918, în Transilvania lipseau, totuși, „puncte sigure de sprijin” pentru revizionisti, aici existînd „mulți buni unguri” care afirmă că ar dori mai bine „să se facă independenți” de Budapesta, ca pe vremea lui Gábor Bethlen.

Cu toată subversiunea și atrocitățile provocate dinspre Vest, rațiunea și cumpătul oamenilor politici, ale autorităților civile și militare din România nu au fost întinse de spectrul retorsunii. Transilvania n-a conceput să se transforme într-o redută a represaliilor cum procedase vechea Ungarie și cum se inversuna cea nouă, unde se săvîrșise o revoluție și se proclamase republica. Dimpotrivă, în România, la ordinea zilei au fost puse democratizarea întregii vieți sociale și politice, crearea de condiții care să asigure renasterea și osmoza structurilor noastre naționale, dar și respectarea identității etnice a celorlalți locuitori. Chiar prin Decretul nr. 1 al Consiliului Dirigent din Transilvania s-au pus în aplicare prevederile Legii naționalităților din 1868, care rămăsese literă moartă sub regimul austro-ungar. Într-un moment extrem de încordat și primejdios pentru țară, Consiliul Dirigent din Sibiu, prezidat de Iuliu Maniu, conducătorul Partidului Național Român, a întreprins măsuri, în ianuarie 1919, în înțelegere cu Comandamentul trupelor române din Transilvania, ca „orice control, precum și cenzura față de ziare și corespondența particulară, să fie cit se poate de prevăzătoare, pentru a nu stînjeni pe nimeni din orice partid ar face parte”. Guvernul român era dispus la reconciliere și ajutorarea economică a Ungariei, aflată într-o profundă criză social-economică și izolare politică, pe care și-o agrava singură prin rigiditatea și continuarea funestului program revizionist. Tache Ionescu, unul dintre făuritorii României Mari, șeful Partidului Conservator-Naționalist (Democrat) și viitor ministru de externe, declara că Ungaria, ca și toate țările invinse în război, are dreptul la „caritatea învingătorilor” și Puterile Aliate trebuie să o ajute, „dar nu cu prețul jertfii aliaților care i-au rămas credincioși”.

Infiltrația propagandistică și informativă în România s-a intensificat. Profesorul și ziaristul german Lutz Korodi, secretar general la resortul de culte și instrucție publică în Consiliul Dirigent din Sibiu, scria în „Preussischer Jahrbücher” nr. 2/mai 1934 că, în 1919, contele István Bethlen, conducătorul Centrului Conservator și contrarevoluționar de la Viena, membru al delegației maghiare la Conferința de pace de la Paris, mare moșier originar din Transilvania, a lansat, în secret, prin emisarii săi de acolo, ideea unui „stat ardelean autonom” care, „abstracție făcînd de ungurii ardeleni”, n-a găsit „nicăieri răsunset”, nici măcar printre sasi.

În scopul restaurării habsburgilor pe tronul Ungariei — ceea ce echivala, în mod automat, cu pretinderea vechilor stăpîniri — atât în interior cît și în străinătate și îndeosebi în țările vecine, în România unii dintre principalii susținători fiind baronii Samuel, Gavril și Ioan Jósika, Sigismund Szentkeresty și groful Francisc Teleky din Cluj, au fost începute pregătiri publice și secrete. Aceasta cu toate că dinastia de Habsburg, prin tratatele de pace și acte legislative adoptate chiar de către Ungaria și Austria, fusese decăzută definitiv din drepturile sale.

La Budapesta se fabricau milioane de coroane false pentru a fi introduse clandestin în Ardeal și a sustine propaganda iredentistă. În februarie 1919, Marele Cartier General al României informa Consiliul Dirigent că deține „toate probele” atestînd că guvernul ungar este autorul grevelor de la Petroșani, de la căile ferate și de la Cluj și că a aruncat în Cluj milioane de bani falsificați care depreciază din ce în ce cursul coroanei.

(Va urma)

DUMITRU SULTAN

TOTUL DESPRE CLANUL EWING (IX)

LEIGH MCCLOSKEY — NOUL PAUL NEWMAN AL AMERICII

„Lucy, te iubesc!“ — pare să sugereze acesea mină tinărului McCloskey, parodiind într-un fel anume un alt serial gustat acum cîțiva ani în urmă de telespectatorii americani. Studentul la medicină, absolventul și practicantul de mai tirziu al profesiei de medic, nu arată să aibă prea mult noroc în căsnicia sa alături de zburdalnica „nimfă“ a clanului Ewing. Retras și onest, Mitch Cooper, personajul mereu afabil și riguros cu sine, nu s-a putut detașa nici o clipă de marele său handicap: sărăcia. Ceea ce pentru Ewingi reprezintă un păcat capital. Leigh McCloskey s-a arătat foarte mulțumit de rolul său din „Dallas“: „Mitch a plăcut și va plăcea întotdeauna publicului. Provenind din sinul unei familii sărace din Mississippi, el contrastează puternic cu toți cei din familia Ewing, care nu cunosc altceva afară de gustul puterii, al dolarului. Sint în joc două mentalități de neschimbat. Cred că el însuși a simbolizat clar o antrenantă dispută ideologică între cei avuți și cei neavuți“.

Leigh McCloskey — cel care pentru ochii săi azurii și părul său blond a fost supranumit „noul Paul Newman“ — a reușit să interpreteze cu succes rolul delicat al tinărului idealist în formare. Drumul pînă aici însă a fost sinuos. Contrar principiilor personajului său Mitch Cooper, Leigh n-a avut de la început o linie precisă pe care să o urmeze cu consecvență. După terminarea liceului și după încă un an petrecut la una din universitățile californiene, s-a decis să abandoneze totul pentru a se putea consacra în întregime vieții de actor. „M-am apucat să o fac pe prezentatorul la majoritatea concursurilor din școli și colegii — își amintește Leigh. Trebuia astfel să-mi dau seama dacă am sau nu priză la public, dacă talentul meu e autentic“. Curînd a început să

frecventeze cursurile de artă dramatică de la „Juliard“ sub îndrumarea unuia dintre cei mai reputați profesori de specialitate, John Houseman. După ter-

minarea cursurilor, Leigh a trecut la a se perfecționa în continuare, de această dată la New York. Niciodată nu și-ar fi putut închipui că norocul îi va su-

ride într-una din zile tocmai în... ascensor! În timp ce se întorcea acasă, Leigh a întâlnit în lift pe unul din cei mai prestigioși impresari artistici, care i-a oferit șansa de a evolua în două seriale de succes pentru televiziune. Rolurile n-au însemnat foarte mult pentru Leigh. Curînd după aceea a urmat cu mare interes cursurile de producție cinematografică ale Carlei Reinke. A devenit rapid asistent de producție, dar și soț al dregi Reinke! „Am fost fascinat de Carla și de seminariile acesteia, deopotrivă“ — declară Leigh în pofida faptului că în general refuză să vorbească despre viața sa particulară. „Mai degrabă despre viața de actor — adaugă el, chiar dacă și aceasta se vîdește a fi tare complicată. Mulți actori și-au distrus armonia căsniciei pentru a se consacra în totalitate carierei. Pentru mine nu e o problemă. Voi putea fi fericit împreună cu Carla bună vreme. Nu simt, cum s-ar zice, superstar-uri. Trebuie să accept față de mine însumi o judecată realistă, dincolo de aparențe“.

Întrebat dacă ar fi tentat să devină un sex-symbol masculin al cinematografiei americane, Leigh suride: „Pentru ce-ar mai fi nevoie de-o astfel de monștruozitate? În orice caz, eu nu pot să mă pronunț în favoarea unei astfel de idei!“.

Leigh a acceptat rolul din „Dallas“ fiindcă e convins de faptul că un serial „popular“ are nevoie și de un personaj tinăr și romantic, detașat de „eticheta“ clasică, cu prea puține prejudecăți sociale. Din acest punct de vedere, a fost și este de părere că teleromanța „Dallas“ este într-un fel ideală.

În numărul viitor, „Audrey Landers — sau polivalența succesiunii“.

Documentare și prezentare
CRISTIAN PAVEL

Un idol pentru adolescentele de acum și — de ce nu? — pentru adolescentele mileniului III...

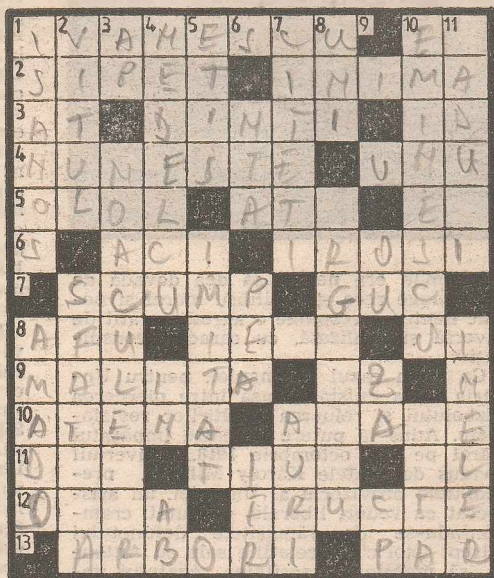
Sănătatea sosește din cosmos

Totul despre bio-energoterapia inginerului dr. Constantin Cojocaru. Pentru înțitua oară, inventatorul cunoscutei metode de tratament se destăinuie. Cititorii își pot construi singuri un captator de energie cosmică, asigurîndu-și tratamentul la domiciliu. Despre toate acestea în:

SUPLIMENTUL REVISTEI

Patru pagini bogat ilustrate. Citiți-le cu atenție. S-ar putea să aveți revelația unui nou drum în viața dumneavoastră.

MIRAJUL AURULUI

ORIZONTAL: 1) Liric contemporan, autor al poemului „Surisul de aur al omului tragic“ (Cezar) — 2,3 pepite! 2) Cufăr mic în care sint păstrate diverse obiecte din aur, pietre prețioase etc. — La oamenii buni, se zice c-ar fi de aur... 3) Aurit pe margini! — Cînd sint falși... pot fi și de aur — Cap de idol! 4) Femei cu verighete de aur pe deget — Locul „de aur“ pe podium... 5) Atol în Micronezia — Fir de aur — La cercei și la verighete! 6) În acest loc — A risipi. 7) Prețuit ca aurul — Ambarcație de pescuit. 8) Puțin afumat! — Galbenii niponilor... — În mijlocul prețuitoarelor! 9) Autorul volumului „Aur cenușu“ (Mircea) — Urmă de bronz! 10) Zeița înțelepciunii la vechii greci, una dintre prețedentele la „mărul de aur“ oferit de Paris (mit.) — Locuri suplimentare la motociclete. 11)

Purtat — A scoate sunete ascuțite — Pe marginea unui inel! 12) Mamifer cetaceu — „Pămintul... de aur“, roman al scriitorului brazilian Jorge Amado (nom. sg.). 13) „Aur și...“, cunoscut roman semnat de Jack London (pl.) — „Făt-Frumos cu... de aur“, basm românesc cules și prelucrat de Petre Ispirescu (neart.).

VERTICAL: 1) Sensibila auzitoare a poeziei „Dimineata-n baltă“, poezie care se deschide

prin versurile: „Pierzînd conșurî de aur pe-o alee / albatră trece-n cercuri dimineata“ (Magda) — Cunoscut scriitor brazilian, autor al romanului „Pămintul fructelor de aur“ (Jorge). 2) „...de aur“, roman satiric de Ilf și Petrov (neart.) — Povește de valoarea aurului, atunci cînd vin de la un prieten adevărat. 3) Aurelia Petrescu — Poet român, semnatar al poemelor „Cununa de aur“ și „Piatra auriferă“ (Vasile). 4) Scriitor român care ne-a dăruit „Salba de aur“ (Șerban) — Într-o mină! — Anton Bacalbașa. 5) Oraș din vechea Eladă — Copiat întocmai. 6) Ieșirea din Constanța! — Fluviu în S.U.A. — Fir incurcat! 7) Lizibili — A polei un obiect cu aur. 8) A realiza un aliaj — De culoarea metalului plasat după aur ca valoare. 9) „Găina cu... de aur“, fabulă de La Fontaine (sg.) — Verigă de aur la lăntșor — Cap sec! 10) Genialul autor al basmului „Fata din grădina de aur“ (Mihai) — Unealtă nelipsită din echipamentul căutătorilor de aur. 11) Aurul verde al Terrei (pl.) — Degetul pe care se poartă verigheta de aur.

Dicționar: OLOL, GUC, ETIS, PEA, IFR.

MIHAI ZGUBEA

Dezlegarea careului anterior

PREPARATOR; LATINITATE; AMUȚIT; ROM; NAVĂ; MAGMA; E; ACT; ZIAR; TU; IUȚI; NI; ERĂ; CULCAT; ÎNVINUI; A; SATE; ARMĂ; AȘI; PRIPON.

PUBLICATIILE Flacăra

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J 40/5888/1991 din 4.07.1991

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod. 71 341. Telefoane: 17.60.10, 17.60.20 (cu interioarele de mai jos)

Cont (lei) — 40.72.30.110.496, BCR, sector 1, București
Cont (dolari) — 47 03.326 350-6 BRCE

Director general:
GEORGE ARION

Redactor șef:
Ion D. Goia

Redacția: Cristina Atanasiu, Diana Calotescu, Mihail Gălățanu, Elena Ghera, Dorin Gherghinescu, Elena Grecescu, Gheorghe Lupășcu, Eugen Mihaescu, Alexandru Mihăilă, Gig Motoianu, Roxana Paicu-Manolescu, Cristian Pavel, Radu Popa, Dorin Sălăjan, Irina Zidaru.

Telefoane: 2002 — secretariat director, 2558 — redactor șef, 1700 — eveniment, 2600 — drepturile omului, 2559 — cultură, 2528 — fotoreportaj.

REBUS

Redactor șef:
Alexandru Păsărin

REDACȚIA: Aurel Ștefan Alexandrescu, Adrian Mitu, Tudor Octavian, Bogdan Vlad, Mihai Zgubea.

Telefoane: 2036 (redactor șef), 1457 (redacție).

Lițiu Timbus, Liana Tatos

Director economic
Nicolae Botin

■ FINANCIAR, JURIDIC (2143): Gabriela Ionescu, Corneliu Olteanu.

■ TEHNIC (2123, 1453, 2072): Maria Bărbulescu, Alexandru Benga, Liliana Crețu, Pompiliu Dumitrescu, Anton Ene-Filip, Mihaela Moroșanu, Gabriela Nicolescu, Smaranda Petrea, Adrian Petrescu, Mircea Popp, Dan Mircea Popa, Simona Simzianu, Cornel Speriatu, Angela Ștefănescu, Eugenia Vasile

■ PUBLIC RELATION (2634): Mihai Săndoiu

■ DIFUZARE: Mcnuela Vasiliu, Laurențiu Pop, Mircea Octavian Popp, tel. 17 48 91

■ FAX — 12.82.89

Cititorii din străinătate se pot abona prin ROMPRESFILATELIA, sectorul export-import presă P.O. Box. 12 — 201, telex 10 876 PRSFR București, Calea Griviței nr. 64-66, sau direct la redacție.

■ Tiparul: Imprimeria CORES București